

ЗУРАМАХ

КРАЇНА ТВОРЧОСТІ

**Інтерв'ю з Ольгою
Бондаренко**
ст. 6

"Рута-м'ята"
Карпатська легенда
ст. 26

Сучасне мистецтво
- мейнстрім, комерція чи
вияв таланту
ст. 23

**Майстер-
клас**
Створення прикрас
з полімерної глини
ст. 50

**Фестиваль фарб:
Holi day, або
веселкова феєрія**
ст. 13

Головний редактор:

Юрій Бардич

Леся Гринько

Літературний редактор:

Леся Гринько

Верстка:

Юрій Бардич

Редколегія:

Аня Тарасенко

Оксана Луцюк

Ігор Кордис

Віктор Шупер

Аліна Голик

Христина Міліянчук

Дизайн титульної сторінки:

Валентина Фірсова

Юрій Бардич

Зображення:Зображення на обкладинці: Ірина
Фролова (Плешкова)**Вступне слово:**

Віктор Шупер

Випуск:

№1, Вересень 2014

Увага!

При передруках посилання на журнал "Країна творчості JURAMAX" обов'язкове. Редакція залишає за собою право скорочувати, редагувати статті, не завжди поділяє думки дописувачів, не несе відповідальності за достовірність інформації.

Наші контакти:**E-mail:**

support@juramax.com

iurii_bardych@hotmail.com

Web:

www.juramax.com

ВСТУПНЕ СЛОВО

Любий друже, що таке творчість? Творчість – це мистецтво. І його основним завданням є творити красу, зачіпати серця, робити світ і людей у ньому кращими, добрішими та красивішими. Отже, мистецтво – це прогрес, це рух вперед і розвиток. Не буде мистецтва – життя втратить свої кольори та відтінки, стане банальним та позбавленим всякого сенсу. Мистецтво – це те, що наповнює серця добром та затишком. Світ без мистецтва був би абсолютно порожнім.

Отже, перед Тобою журнал, у якому зібрані найкращі роботи посправжньому творчих людей. Людей, які хочуть донести до нас частинку своєї душі та поділитися власним баченням світу. Людей, яким є що сказати і яким є що дати світові. Цей журнал охоплює найрізноманітніші напрямки творчості – оповідання, нариси, есе, поезію, картини, малюнки, фото, статті, ліричні етюди та ще чималеньку кількість різноманітного креативу.

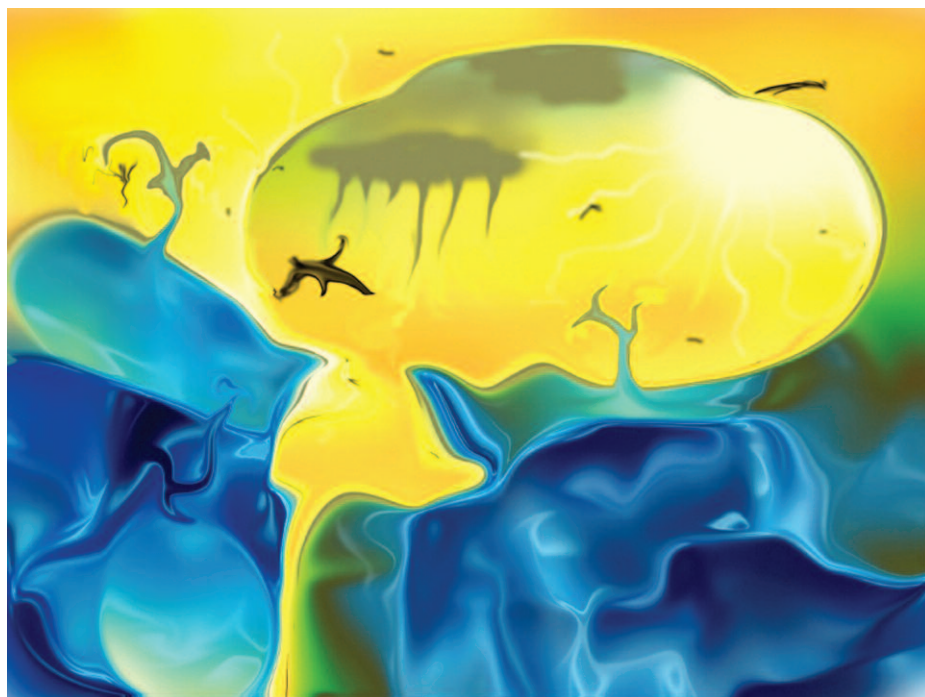
Завдання, яке стоїть перед нами – дати можливість творчим особистостям заявити про себе, продемонструвати власні таланти та здібності на сторінках журналу. Сучасна глобальна мережа інтернет відкриває безліч нагод для самореалізації, тому вважай даний номер одним із багатьох дверей у світ. Ти можеш постукати і увійти – ми відкриті для всіх талановитих людей, які прагнуть донести до інших частинку прекрасного. І хто б Тобі що не казав про те, що світ змінити вже не можна – не вір цьому. Творчість – ось те, що може змінити світ на краще. Що більше прекрасного буде створюватися, тим прекраснішим ставатиме і світ, і люди у ньому.

Наш журнал – це знайомство із сучасною думаючою молоддю, яка оптимістично дивиться на майбутнє і знає, чого хоче від життя.

Якщо Ти творча людина і Ти маєш чим поділитися з іншими людьми – значить, ми шукаємо саме Тебе і Твоя робота може потрапити в наступний випуск. Тому запрошуємо на www.juramax.com в Країну творчості. ■

ЗМІСТ

Вступне слово	2
■ Сучасне мистецтво та молодь	4
Ольга Бондаренко	5
■ Інтерв'ю з Ольгою Бондаренко	6
Ірина Фролова	8
Андрій Олесків	10
Неля Лихолат	12
■ Стаття. Фестиваль фарб: Holi Day, або веселкова феєрія	13
Saturnine	14
Леся Гринько	16
Олег Вовченко	17
Юрій Бардич	18
■ Оповідання. Експеримент не вдався	18
Ольга Гіряк	21
Христина Міліянчук	22
■ Стаття. Сучасне мистецтво - мейнстрім, комерція чи вияв таланту?23	23
Юрій Ясковець	24
Руслан Трач	26
■ Легенда. Рута-мята	26
■ Інтерв'ю з Русланом Трачем	30
Андрій Прислопський	33
■ Стаття. Творчими стежинами в'язальниці Тетяни Ліньової	34
■ Стаття. 21 Львівський форум видавців	36
Руслан Глеб	38
■ Оповідання. Білі лебеді	39
Богдана Весковська	45
Іванна Стеф'юк	45
■ Стаття. Знизу вгору: Мої гори	46
■ Стаття. Коханець для Маргарет	47
Аліна Голик	48
Роман Бойчук	49
■ Майстер-клас. Створення прикрас з полімерної глини	50
Максим Молодковець	53
Аня Крисенко	54
Святослав Глеб	55
Вікторія Мазур	56
■ Оповідання. Посібник при вранішній амнезії	57

Мистецтво формує та розвиває творчий підхід до життя, збагачує уяву. Завдяки художньому мистецтву людина може зрозуміти й усвідомити те, що не в змозі отримати від повсякденного життя та власного життєвого досвіду, оскільки в силу просторової та часової обумовленості досвід окремої людини завжди обмежений. ■

Небесний кит

комп'ютерна графіка
автор: Юрій Бардич
травень 2007
#9711

Сучасне мистецтво та молодь

Двадцять перше сторіччя значно відрізняється від попередніх своїми культурними процесами. Вже давно минули часи, коли молодь обов'язково навчали усіх видів мистецтва. Зараз усе залежить ще більше лише від власного вибору та бажання, а цифрова ера відкрила для людей багато нових можливостей і безпосередньо вплинула на творчий процес в цілому. Для написання картин та літературних творів достатньо мати комп'ютер, навіть написання музики зараз можливе без використання музичних інструментів. І це не є поганим, а навіть навпаки: з'явилося багато нових течій та жанрів, удосконалюються вже існуючі. Тим паче, що вже відомі прийоми не забуваються та активно використовуються. Значну роль у поширенні сучасного мистецтва грає «Інтернет»: створюється все більше електронних ресурсів, присвячених різноманітним видам творчості, де кожен (переважно молодь) може представити свою роботу на загальний огляд. Чи-

мало музикантів стали відомими завдяки своїй активності у мережі, багато літературних течій утворилося саме тут. Виставки, музичні концерти, літературні вечори та «дуелі» вже давно організовуються віртуально. І такий обмін інформацією, звісно, має поширення не тільки в межах країни, але і всього світу.

Поступово межі стираються, і у кожної маловідомої особистості з'явився шанс бути поміченою та знайти свою аудиторію. Професіонали та дилетанти зустрілися у одному інформаційному просторі, обмінюючись досвідом та знаннями. Молодь, яка є кісткою сучасного мистецтва, шукає натхнення та надихає, об'єднуючи віртуальне та реальне спілкування. Саме за цим стоїть майбутнє, саме це має свій розвиток. ■

автор: ManVector

<http://juramax.com/profile.php?id=210>

Ольга Бондаренко (Bosia)

Bosin_Art <http://juramax.com/profile.php?id=182>

країна: Україна
місто: Дніпропетровськ
вік: 26

Кажуть, обличчя людини – як відкрита книга, по обличчю можна прочитати багато чого. Ось так і я майже кожного дня намагаюсь прочитати чиєсь обличчя, відображаючи це в портреті, розгадати якісь таємниці або зрозуміти

емоції, які приховані десь в глибині синіх чи карих очей, спіймати посмішку, що ховається в краєчках губ, здивування, яке осіло в трохи піднятих бровах. Все це намагаюсь відчувати я. «А хто це я?» – запитаєте ви. Я – художниця, з прекрасного міста на Дніпрі – Дніпропетровська, Ольга Бондаренко, можливо, ви знаєте мене як Bosin Art. Я намагаюсь дарувати людям радість та посмішки через свої роботи, нехай всі будуть щасливі і ніколи не буде причин для суму та журби. ■

House M.D.

20x30 см
акварельні олівці, папір
#1510

David Zayas

20x30 см
акварельні олівці, папір
#8884

Ольга Бондаренко

«Можливо, мистецтво це саме те, що врятує світ»

1 Дивлячись на ваші картини, можна помітити, що серед них переважають портрети. Напевне Вам найбільше подобається зображати емоції?

Так, але не лише емоції. Обличчя будь-якої людини цікаве. Цікаве своєю загадковістю, таємничістю. Воно для мене наче послання, але не звичайне, а закодоване, яке саме я маю розгадати. Найбільшу загадку несуть, чи, краще сказати, приховують, очі. Навіть у людини з найспокійнішим характером вони можуть приховувати такі пристрасті, про які б ніхто і не здогадався, а художник повинен відчувати все, що відбувається у людини в душі. Очі – дзеркало душі, і художник, малюючи, кожного разу зазирає в це дзеркало.

2 Чому Ви віддаєте перевагу – фарбам чи олівцям? Чи є у Вас якийсь улюблений стиль?

Перевагу віддаю олівцям. В графіці працюю переважно такими матеріалами як графітні олівці, акварельні кольорові олівці, також використовую в своїй творчості вугілля, пастель, геліві та кулькові ручки. Стосовно фарб, роблю спроби працювати й ними, а саме акрилом, та поки що не дуже широко їх використовую. Пробую себе в різних техніках, матеріалах, адже життя – то вічний пошук.

Не скажу, що я є прихильницею якогось конкретного стилю чи техніки, творчий процес і результат мають бути «смачними», бо коли я творю на почуттях, техніка обирається підсвідомо, все виходить якось саме по собі, на одному

подиху, наче рука сама водить олівцем по папері.

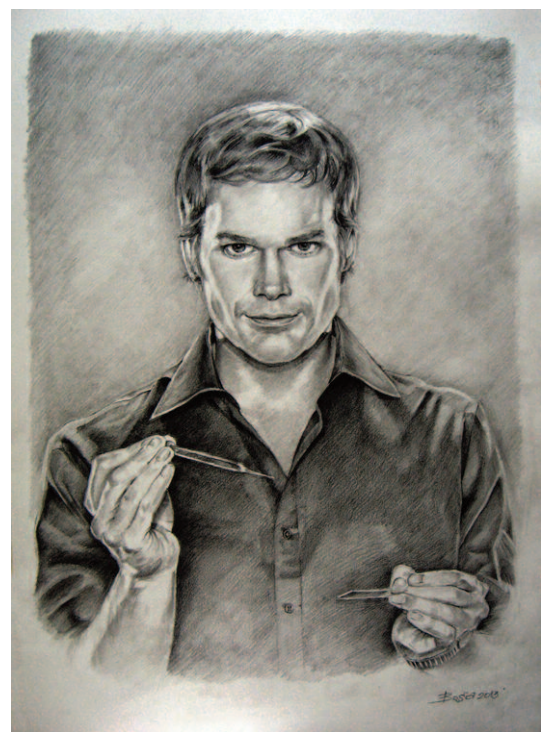
3 Коли у Вас виникло це захоплення? Можливо хтось у Вашій родині підштовхнув Вас до цього?

Малюванням захоплююсь з раннього дитинства. Підштовхнула мене до цього, як розповідали батьки, подруга моєї мами, відома в творчих колах художниця, яка, побачивши мої малюнки, що я малювала здається в 4-х річному віці, сказала, щоб мені частіше давали папір, фарби, олівці і щоб я малювала, бо здається у дитини є здібності. Тепер сподіваюсь, що вона була права :)

4 Ви художник-самоучка чи вчилися у якійсь художній школі?

Навчалась я у художній школі. То були одні з найкращих років. Навчання було надзвичайно цікавим. Дуже вдячна нашим дорогим викладачам за все те, що вони зробили для нас, за ті знання, які ми здобули завдяки їм. Стільки різноманітних предметів викладалось, стільки напрямів. З кожного предмета взяла для себе щось корисне, не можу просто так відокремити якийсь один і сказати, що він був найкращим чи найцікавішим. Всі вони рівномірно вплинули на мій розвиток, розвиток моєї творчості, хоча можливо тоді я ще й не замислювалась над тим, що моє захоплення стане моїм життям. Взагалі художня школа була основою всьому, можна сказати фундаментом мого художнього навчання. Хоча скажу також, що перші цеглинки було закладено ще

до школи моїм вчителем з художнього гуртка. Так, це були перші пізнання творчого світу.

Dexter

30 x 40 см
графітні олівці, папір
#3749

5 Серед Ваших робіт можна побачити також розписаний посуд. Це ніби продовження художньої творчості? Що Вас надихнуло на це?

На розпис посуду мене надихнув новий 2014 рік. Я була в роздумах, які ж подарунки зробити рідним. Час йшов, а нічого оригінального не вигадувалось. Та раптом я пригадала, що нещодавно

придбала спеціальні маркери для розпису посуду і вирішила зробити всім подарунки у вигляді бокалів з малюнками на новорічну тематику. Здається, вийшло не погано :) З тих пір пробую себе в цьому напрямку, мені просто приємно вигадувати якісь цікаві сюжети чи просто персонажів, яких зображаю не лише на папері, а й на трішці новому для себе матеріалі – порцеляні, склі, кераміці.

6 Чи легко бути художником в Україні? Що хотілося б змінити?

Хотілося б, щоб було побільше можливостей для створення виставок. Хоча не буду жалітись, в нас є молодіжні організації, з якими з радістю співпрацюємо, з їх допомогою влаштовуємо виставки та різні заходи творчого характеру, де можна поспілкуватись та насолодитись творчою атмосферою.

Мистецтво - це квітка. Життя - зелений лист. Нехай кожен художник постарається створити свою квітку - чудовий витвір, який покаже світу, що можуть бути і є речі, не менш коштовні та красиві, і більш довговічні, ніж саме життя - вислів Чарльза Ренні Макінтоша (1868-1928), шотландського архітектора, художника і дизайнера, родоначальника стилю модерн в Шотландії. Макінтош об'єднав у своїй творчості сучасність і дух романтики, він автор прекрасних малюнків квітів і пейзажів, виконаних аквареллю. Творчість дизайнера в його розумінні символічно уподібнювалася процесу природного творення, співпраці людини з Творцем. ■

Розвиток творчого майбутнього як в наших руках, так і в руках тих, хто керує нашою державою, вони також мають давати зелене світло тим, хто може і хоче нести прекрасне, можливо, мистецтво це саме те, що врятує світ.

7 Часом можна почути, – щоб стати відомим, потрібно трохи таланту, але багато терпіння і практики. Що Ви могли б порадити художникам-початківцям?

Це правда, треба працювати над собою, практикуватись, звісно, й талант грає не останню роль. Та от, що я додам до всього цього, – своєю улюбленою справою треба жити, нею треба дихати, тоді щоденна практика буде частиною тебе, а не просто потрібним навчанням; вона буде цікавою, не скажу, що легкою, не завжди, та вона буде бажаною. Творіть і ніколи не кидайте своєї улюбленої справи, як би важко вам не було. ■

Інтерв'ю з Ольгою Бондаренко
провела Леся Гринько.
1 серпня 2014

Літні кицьки

розпис
#10167

Ірина Фролова (Плешкова) MissCoon

м. Київ, Україна

<http://juramax.com/profile.php?id=1120>

Художник-самоучка, родом з міста Литкаріно Московської області. Раніше займалася малюванням портретів на замовлення, але на даний момент я малюю для себе – замовлення бувають, але дуже нечасто. Створюю малюнки для фірми Принтію, є свій онлайн-магазин, в якому можна купити товари з моїми роботами – футболки виглядають дуже класно! Також захоплююся фотографією, зокрема – макро і портретною зйомкою. Дуже люблю мануальну оптику і старі фотоапарати – у мене назбиралася пристойна колекція з 11 об'єктивів на всі випадки життя, і 5 фотоапаратів різних поколінь.

Малювати я почала п'ять років тому, це точка відліку, коли я вперше в житті виконала портрет на замовлення. Малювати мене ніхто не вчив, все виходило методом "наукового тiku", так як і у фотографії. Головне в цій справі – практика. Чим більше малюєш, тим більше працює голова, тим більший досвід і розвивається пам'ять, відточується техніка. Звичайно, вперше взявши у руки олівець, намалювати щось з голови буде проблематично, тому треба спостерігати і бачити всякі дрібниці. Кожна деталь портрета може кардинально вплинути на

кінцевий результат. Головне – навчитися грамотно користуватися тими знаннями, які у тебе є. В малюванні мені дуже допомагає і захоплення фотографією – постановка світла при зйомці портрета впливає на сприйняття роботи глядачем.

Малювання і фотографія це для мене спосіб спілкування з тими, хто мене навіть і не знає. Я вкладаю емоції, деякі це відчувають, бачать. Оскільки не завжди знаходяться слова, щоб описати якісь свої емоції, переживання чи думки, то для цього завжди є олівець, папір і фотоапарат. Дуже дивно бачити коментарі

"крутих художників" на адресу новачків, котрі дуже люблять по-критикувати незнання анатомії або незнання азів академічного малюнка. По-моєму, такі репліки подібні на "говори м'ясо, а не риба". Людина малює саме так і саме зараз, тому що вона хоче малювати саме те, що вона намалювала, і саме зараз. Вона не зможе повторити точнісінько такий же малюнок через десять років – емоції будуть інші, настрій, погляди. Тому закликаю

фотоапарат: Nikon D60 Юнітер 37а + макролінза #4123

художників-початківців не звертати увагу на критику, потрібно зрозуміти для себе – навіщо я малюю? для кого? для чого? і чому?

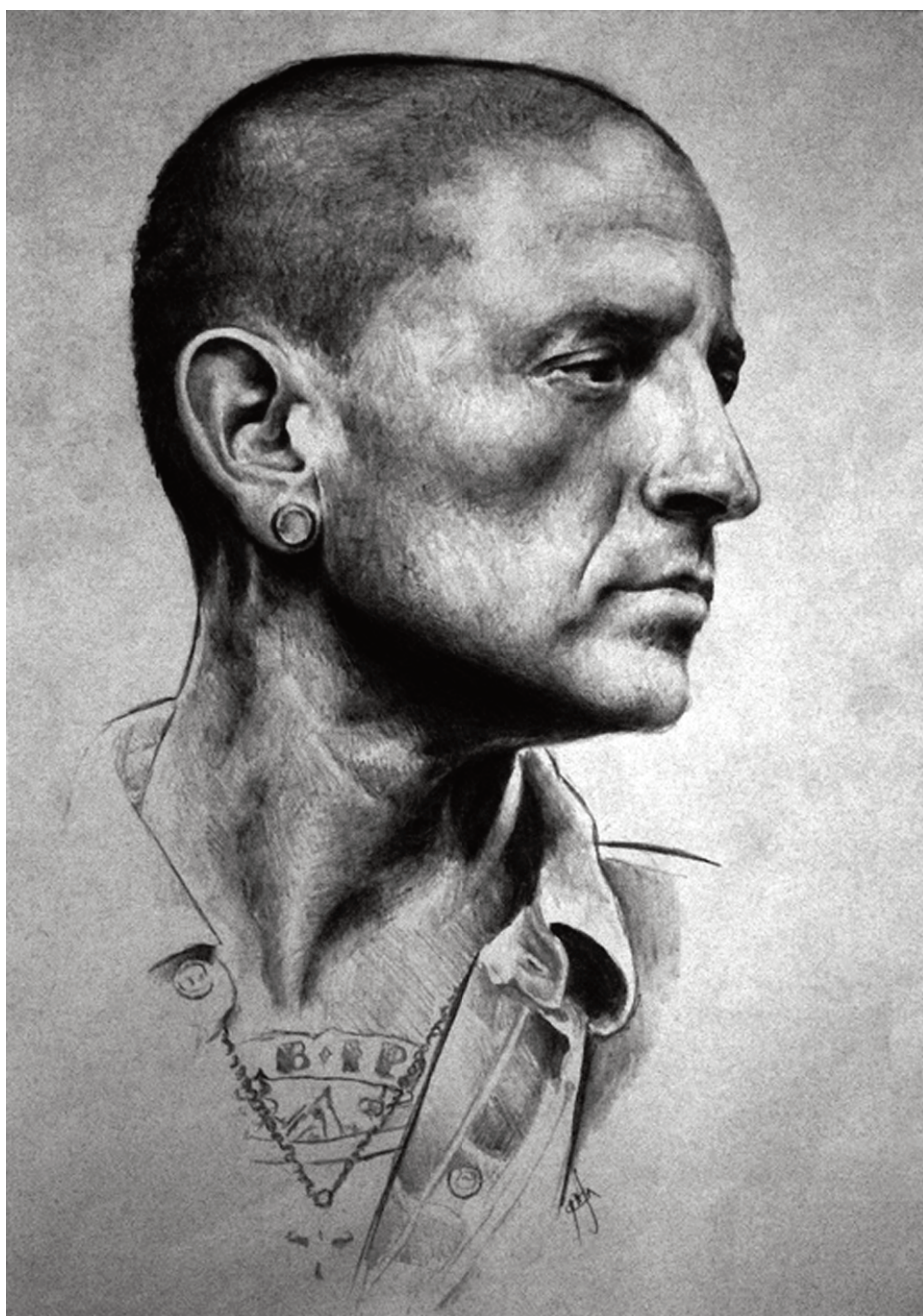
Дуже хотілося б знайти час для створення уроків малювання, думаю, що мої знання та досвід могли б знадобитися іншим художникам і людям, які хочуть

навчитися малювати, але бояться починати.

А взагалі, є у мене велика мрія – в 2010 році мої роботи, присвячені групі Depesche mode були відібрані для арт-бука. Звичайно, для мене це був шок. У мене було дуже багато робіт з Дейвом Геханом і Мартіном Гором, і настав день, коли вони

самі їх побачили. Це був невимовний захват! Я дуже сподіваюся, що настане день і кілька моїх робіт потраплять в руки учасникам групи Linkin park – буде що внукам розповісти.

Дуже хотілося б сказати всім початківцям художникам – якщо вашу творчість не розуміють, і ви готові закинути малювати/фотографувати/майструвати, то просто знайдіть одну людину, яка буде вас підтримувати у всіх починаннях і у вас не залишиться сумнівів "творити чи не творити". І головне – малюйте в своє задоволення, а не заради слави, багатства і визнання – тільки тоді це буде справжня творчість. ■

Ню

А5, простий олівець, ватна паличка
#4019

Честер

А3, простий олівець
#4106

Андрій Олеськів

Antologic

<http://juramax.com/profile.php?id=119>

країна: Україна

місто: Львів

вік: 25

професія: економіст

улюблена музика: Oasis

улюблений фільм: Хоробре серце

інтереси: поезія, фото, мандрівки. ■

Будинок парламенту (угор. Országház) - резиденція угорського парламенту на березі Дунаю в Будапешті. У архітектурі будівлі в дивовижний спосіб переплелися неоготичні елементи та впливи паризького боз-ару. ■

джерело: Вікіпедія

Будапешт

фотоапарат: Nikon D3000, Об'єктив 18-55 kit #650

Рабів до раю не пускають*
В неволі дохнуть, як скоти
Немовби пси скажені лають
В обіймах долі-марноти.

На ланцюгах у пеклі часу
Гризуть недоїдки сторіч.
Чи діждемося свого Спаса,
Який збудує Нову Січ?!

**Вислів Івана Сірка
16.12.2012
#417*

Тебе нема з минулої весни

Тебе нема з минулої весни,
А я чомусь продовжую чекати,
Що знову ти прийдеш у мої сни,
П'яним, кавовим ароматом...

Очей твоїх блаженна чистота,
Народжена з гірського кристалЮ.
Немов сухе вино твої уста,
Із присмаком гіркого мигдалЮ...

*Весна 2011
#322*

фотоапарат: Nikon D3000, об'єктив 18-55 kit,
місце: Синевирський Національний природний Парк
#284

Спогад

Я спогад заховав у шухляду
Нехай лежить... Настане слухний час
Дістати із полиць чийсь пораду
Про те, як танцювати перший вальс.

Про те, як залишитися з душею,
Про те, як не згубити власний шарм.
Про те, як розмовляти із зорею.
В той час, коли мовчить самотній став.

Про те, як назбирати щастя жменю
І де знайти найкращу із прикрас.
Я спогад заховав у кишеню
Нехай живе... Настане слухний час.

*11.11.2012
#344*

Я йду, щоб повернутись незабаром

Я йду, щоб повернутись незабаром,
Із попелу невіданих світів.
У далечинь незаним тротуаром,
Захоплений колискою вітрів.

Я йду, щоб повернутись незабаром,
Із попелу змарнованих життів.
Не хочу бути я живим товаром,
В міцних руках усміхнених катів.

Я йду, щоб повернутись незабаром,
Із попелу прихованих надій.
Роки прожив, надіюся, не даром,
У пошуках нескорених стихій.

*26.06.2012
#343*

Лихолат Неля

Nelia

<http://juramax.com/profile.php?id=1121>

країна: Україна

місто: Тернопіль

вік: 16

Моє улюблене хобі це фотографувати! Захоплююсь цим віднедавна. Подобається фотографувати природу, людей. Дуже мені подобається старовинний стиль фото, і також чорно-білий. Улюблена моя цитата: "Лише завдяки свого хобі (фотографії) можна самовдосконалитись". ■

Photo: Nelia Lykholat

фотоапарат: Nikon D3100
Залізничний вокзал м.Тернопіль
#4054

Фестиваль фарб: Holi Day, або веселкова феєрія

9 серпня в Києві спостерігалась поява доволі великої кількості людей абсолютно різного віку із дивним зелено-оранжевим кольором шкіри, заплямованим веселкою одягом і геть непристойними посмішками на обличчях. Серед них ще траплялись особливо небезпечні особистості з провокативними картонними табличками «Безкоштовні обійми».

Осередком цього морального Содому був Льодовий стадіон. Саме там під невігадливу, але ритмічну музику знайомі і незнайомі люди з воістину дитячим захватом розфарбовували один одного, влаштовували бої водяними пістолетами, висолопивши кінчик язика, зосереджено витискали відбитки долоней на стіні Миру.

Втомлені, діставши з завернутих в целофан рюкзаків бутерброди чи потягуючи куплені прохолодні напої і примруживши очі, спостерігали за барвистим натовпом. Найбільш екстремальним робили безкоштовний аквагрим і зачіски в стилі Франкенштейна.

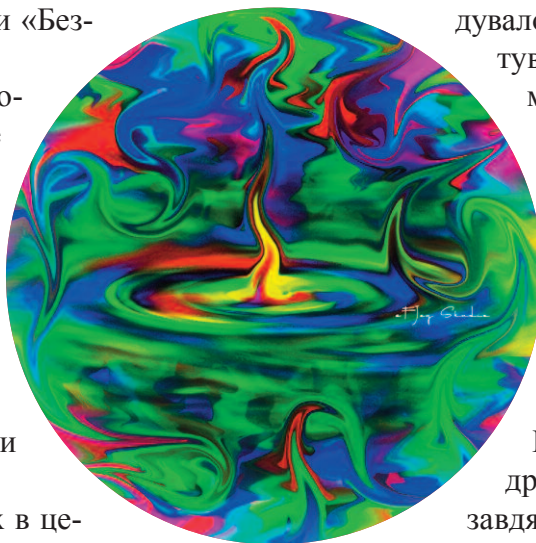
Так в Україні вдруге проходив фестиваль фарб Голі. Запозичений в Індії, він тим не менш чудово інтегрувався в у дозвілля українського соціуму. Тут люди відкидали вік, посади, будь-яку серйозність і дозволяли собі побути божевільними. Спочатку було трохи химерно бачити кремезних хлопців у водолазних масках і з іграшковими пістолетами, але після того, як в твої легені потрапляв кольоровий пил, разом з ним там з'являлось

відчуття, яке улюблена Меррі Поппінс називала Смішиною і ти мимоволі піддався цьому картатому шалу.

Звісно, мед не без дьогтю, різала вуха переважно російська мова ведучих і засмучувала кількаразова нестача фарби. Проте в порівнянні з отриманим позитивом це видалось дрібницями. Пора-

дувало, що організатори фесту влаштували все геть по-іншому, ніж минулого року. Дуже актуальною була ідея створення флешмобу, коли учасники, підкидаючи фарбу, утворили у повітрі український прапор. Такі, здавалося б, дрібнички все-одно згуртовують і створюють певне відчуття єдності.

Безумовно багато в чому дружня і позитивна атмосфера завдячує організаторам (хотілося б подякувати пану Григор'єву за таку чудову ідею і креатив). Проте надзвичайно велику роль зіграли і люди, що прийшли. Схоже сприйняття натовпу було на концерті гурту «Океан Ельзи» 21 червня. Коли людей надзвичайно багато, але вони не сприймаються «сірою масою», а скоріше різномасною мозаїкою. Тож в самій гущі, ти не розчиняєшся, а стаєш частинкою, привносячи, а не жертвуючи власною індивідуальністю. ■

Автор: Аня Тарасенко

kot_checkir

<http://juramax.com/profile.php?id=1176>

Saturnine Jewelry

Saturnine

<http://juramax.com/profile.php?id=198>

Мабуть всі творчі люди з дитинства полюбили малювати. Тому нема нічого особливого в тому, що я теж цим захоплювалась давно. Мої мрії суперечили одна одній, так як я хотіла бути і художником, і палеонтологом. Але доля склалась взагалі по-іншому. Я вступила до економічного вузу і почала переконувати себе, що малювання - то є заняття не прибуткове. По закінченню навчання я працювала в магазині матеріалів для творчості і там зрозуміла, що мої сумніви розвіяні.

Адже творчість може принести не тільки задоволення, а й гроші. Так як моя робота була пов'язана з виготовленням прикрас, то я продовжила розвиватись у цьому напрямі і відкрила для себе кольчужні техніки. Тоді, кілька років назад, інформацію про них можна було знайти тільки на зарубіж-

них сайтах. Та, оскільки я безнадійно закохалась в кольчуги, то самовіддано вивчала всі види плетень і експериментувала. Вироби з металу мене завжди приваблювали найбільше. Раніше я купувала готові кільця для своїх виробів у магазинах біжутерії, а зараз я можу виготовити свої, що дає значну свободу у виборі матеріалу та візерунку. Палеонтологія також не пройшла повз :) У колекціонера я можу придбати скам'янілості, які використовую у прикрасах. Кольчуги - це моя пристрасть. Рельєфні, наче луска рептилії, як скелет міфічних істот, як обладунки воїна. Головоломні конструкції гіпнотизують, мов фрактали... На даний момент моєю ціллю є перейти на вироби з благородних металів і натурального каміння. Також мрію займатись ювелірною справою. ■

Saturnine Jewelry 2013

Кулон "Морська зірка"

посріблені мідні кільця, кришталеві намистини
#3205

Saturnine Jewelry 2012

Комплект з кришталевими підвісками і намистинами

біжутерний сплав під мельхіор, кришталеві намистини і підвіски, стрічки з атласу та органзи
#1887

Saturnine Jewelry 2012

Комплект браслет та сережки "Ловці снів"

біжутерний сплав під мельхіор, чеські скляні намистини
#1873

Кольє з комплекту "Ісіда"

оплетені біжутерними кільцями кабошони
та намистини з натурального гематиту
#9344

Браслет

біжутерні кільця та скляні намистини
#9351

Кольчужне плетіння в наш час використовується в ювелірній справі, розвивається в галузі handmade та має глибоке історичне підґрунтя. Кольчуга – це середньовічний обладунок у вигляді сорочки з металевих кілець, просмикнутих одне в одне та скріплених маленькими клепками. Найдавніші знайдені екземпляри належали кельтам і датуються IV століттям до нашої ери. Простий спосіб плетіння кольчуги – «1 в 4»: у кожне кільце протягується чотири інших. ■

Цікаво

В багатьох іграх і книгах фентезі зустрічається слово «chain mail» – що фактично є тавтологією. Англійське слово mail позначає саме кольчугу, тому слово chain взагалі зайве. Таке словосполучення («chain mail») використовується, щоб кольчугу не плутали з поштою («mail»).

джерело: Вікіпедія

Леся Гринько Melaverde

<http://juramax.com/profile.php?id=3>

країна: Україна
місто: Старий Самбір-Відень
вік: 27

Захоплююся плетінням і вишиванням бісером та нитками, верховою їздою, музикою і легендами. Особливе місце серед моїх хобі займає фотошоп. Також подобаються походи до старовинних замків та історія. Цікавлюся літературою і мистецтвом, в результаті чого стараюся над розробкою сайту Juramax :) Сенс життя – це удосконалення самих себе. ■

Колаж в сучасній інтерпретації - це створення цілого зображення з декількох окремих фрагментів інших зображень, часто за допомогою Adobe Photoshop та інших графічних редакторів. В основі створення цифрового колажу – робота з шарами. В процесі можуть застосовуватися різні типи накладання, змішування і прозорості. ■

Яблуко і лід

Adobe Photoshop
30.07.2012
#6567

Незворотність часу

Adobe Photoshop
Wien 20.08.2013
#5885

Олег Вовченко

ivanov

<http://juramax.com/profile.php?id=49>

країна: Україна

місто: Львів

вік: 26

Незважаючи на молодий вік, львівський митець Олег Вовченко вже понад шість років займається ковальством. Спочатку він освоїв ужитково-прикладне мистецтво, яке дозволило здобути необхідні навички роботи з металом, осягнути всі тонкощі професії, а потім – виникла ідея виготовляти картини, оживляти творчі ідеї, що зароджувалися підчас роботи в кузні.

Так з іскри натхнення народився цикл робіт «Фентезі». Казкові герої, міфічні тварини, лицарі, що вирушають на двобій із страхітливими чудовиськами – ось персонажі, які народжуються з полум'я уяви та горнила фантазії художника. Авторський стиль Олега Вовченка – легко впізнаваний. Достатньо один раз побачити його роботи і ви безпомилково впізнаєте його любов до деталізації, увагу до найдрібніших деталей, пошуки нових форм та текстур. Як справжньому митцеві, йому вистачає таланту та вмінь, щоб вдихнути життя у такий, здавалося б, холодний метал. ■

Художнє кування – обробка металевих виробів методом гарячого кування, що обов'язково має властивості художнього витвору. Виготовлення виробів виконується в кузні.

Холодне кування самородних золота, срібла, міді, заліза, а також метеоритного заліза було відоме в Єгипті і Передній Азії за кілька тисячоліть до нашої ери. Гаряче кування з'явилося вперше ще до н.е. в Передній Азії, де люди навчилися видобувати мідь з руди. ■

джерело: Вікіпедія

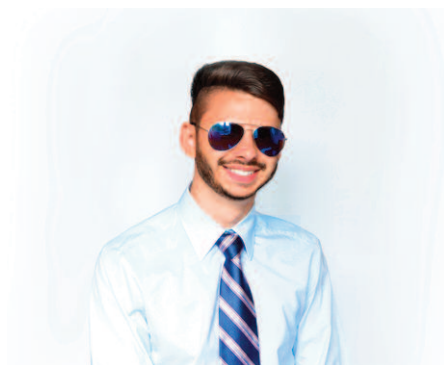
Дракон

залізо, дерево, льон

75 x 60 см

2011

#3410

Юрій Бардич

eFJeY <http://juramax.com/profile.php?id=1>

країна: Україна, **місто:** Львів-Відень, **вік:** 27, **професія:** архітектор.

Вивчаю мови, цікавлюсь астрономією. Люблю математику, ігри та задачі на логіку. Також моїми інтересами є футуризм, метафізика та історія попередніх цивілізацій.

Люблю малювати, писати футуристичні історії. Займаюсь комп'ютерною графікою, в тому числі веб-дизайном. З 2009 року працюю над власним проектом під назвою "JURAMAX". ■

Жирафка Мімі

Відень, липень 2013
гачкування, шерстяні нитки
#5214

Футуризм (від лат. futurum - майбутнє) - авангардний напрям у літературі й мистецтві, що розвинувся на початку XX ст. здебільшого в Італії та Росії й пропагував культ індивідуалізму, відкидав загальноприйняті мовні та поетично-мистецькі норми. Футуризм - це мистецтво антигуманізму, яке має відобразити настання часу техніки. Спрямовання футуризму можна виразити трьома «М»: місто, машина, маса. ■

джерело: Вікіпедія

Експеримент не вдавсь

Оповідання

Всесвіт, спіральних форм галактики, яскраві зірки, планети. В суцільній темряві виблискують кольорові вогні. Планети із супутниками обертаються навколо своїх світил гігантів, сповільнюється рух галактик, тепер все майже нерухоме, а ми з колосальною швидкістю віддаляємось

назовні, все далі і далі. Космічні об'єкти перестають бути видимими, практично зникають з нашого поля зору, і все поринає в суцільну темряву.

Виринувши з густої чорної маси, попадаємо до

просторої, світлої, - раптово нас оточують непроглядні чорні сфери однакових діаметрів, серед яких темні, меншого розміру, які клопітливо та в гармонії виконують свої циклічні оберти одна навколо іншої. А ми, в цьому ритмічному танці сфер, продовжуємо віддалятися. Елементи стають все меншими і вже зовсім непомітними, лише певна закономірність зв'язків між ними стає все більш явною і тут проглядається певна однорідність. Речовина.

Чується голос: "Експеримент не вдався, речовина нестабільна." Бажана хімічна реакція не відбулась, - молекули залишились у своєму початковому вигляді.

У лабораторії, яка не відповідає нашим звичним земним уявленням, все було чудернацьких форм. Біля експериментального столика стояли істоти в дивному одязі.

Марс. Жителі цієї планети жили спокійно та щасливо, як в один звичний день вчені виявили загрозу своїй популяції через неминучу природну катастрофу. В той час вони працювали над винаходом вакцини проти невиліковної хвороби, яка була зовсім незначною у порівнянні з тим, що через 156 днів все живе мало вимерти за лічені секунди.

Через наближення метеорита значних розмірів розпочалось приготування до повної евакуації Марсіян з планети. Порятунком на той час була можливість переселитися на планету Земля, так як вона була найближче та більш-менш відповідала їхнім потребам для виживання. Для них це переселення мало бути наймасштабнішим випробуванням за все існування їхньої цивілізації. Адже для них на планеті Земля клімат був незвичним, але, на превеликий жаль, у них не було іншого вибору.

Декілька кораблів, які були вщент заповнені мар-

Спогади про літо

Відень, жовтень 2010
дерев'яна плита, акрил
#91

сіянами, вирушили в політ, і майже успішно прибули на Землю. Були великі втрати як марсіян, так і запасів їжі, до якої вони звикли. Багато з них, не будучи готовими до зміни клімату та умов проживання, одразу захворіли і померли. Вони не могли харчуватись тими видами флори та фауни, які могла подарувати Земля. Єдине, що їм залишалося, це боротись за життя, так як на їхній рідній планеті загинули всі, хто залишився і загинуло все разом із атмосферою. Планета перетворилась в червоний мовчазний камінь, який завис в трагічному просторі звичайних космічних подій.

На Землі народжувались діти з фізичними відхиленнями. Тільки через сотні років вони навчилися пристосовуватись до життя на планеті Земля. Поділились на племена, почались міжгрупові воювання, вижили найсильніші та найпристосованіші до земних умов.

Були важкі часи, постійні переходи з однієї території на іншу. Перші знаряддя праці, житла в печерах, все спочатку. Серед них були марсіяни, які

намагались записати на каменях спогади про їхню планету, життя на ній і про велику катастрофу, щоб передати іншим поколінням.

Через свою жорстокість і мутацію деякі племена здичавіли, намагаючись захопити житлові поселення кмітливих пращурів для порятунку своїх життів. Це призвело до їх повної деградації, коли натомість інші боролись розумним способом за виживання. Групи мутантів, які набули тваринних звичок, перетворились на сучасних мавп, майже втративши свій інтелект, і через поступове пристосування до холодного клімату обросли волоссям. Сучасне людство не один раз розшифровувало записи "марсіянських" племен, вважаючи ці історії легендами і постійно дивуючись тому, як примітивні племена тих часів могли знати про астрономію більше за нас тепер. А вони писали про своє життя та порятунок з рідної планети. Писали про катастрофу, яка за їх розрахунками мала статись і на Землі. Про що було написано племенем Томайю, нащадками марсіян.

Землянам загрожує небезпека, але більшість не усвідомлює того, що цивілізації може настати кінець. І ніхто не приймає жодних заходів.

В цей час люди вирішують буденні справи. На конференціях обговорюють, яких тварин вберегти від повного знищення, заносючи їх в червону книгу. Розповідають про те, як людство вже достатньою мірою познучалось з природи.

Людство поринуло у вирішення глобальних проблем по захисту усіх живих істот, найменування яких не змогла б запам'ятати жодна людина на цій планеті. І тут ми віддаляємось в іншу галактику, в якій знаходиться планета небачених розмірів, оточена на великій відстані трьома велетенними зірками, які, здавалося, знають всі таємниці цього незмірного всесвіту.

На цій планеті живуть істоти, в яких інтелект значною мірою перевищує людський. Так як людський перевищує інтелект тварин. Тут в звичайний день

збирається міжгалактична конференція, на якій розглядаються всі види живих істот в навколишніх галактиках. Один із учасників зачитує список деяких видів живих істот. Звучать десятки різних найменувань, і раптом поміж них проскакує одне майже непомітне для інших словосполучення Гомо сапієнс, він, не зупиняючись, читає далі.

Конференція присвячена вбереженню кожного виду істот в галактиках, так як вони були занесені в міжгалактичну червону книгу по вимиранню. Багато були проти того щоб примітивних істот, без інтелекту, куди входили земляни, заносити в книгу. Натомість інші обурювались, висловлюючи думку, що вони також живі та потребують нашої допомоги.

В той час ми опиняємось поза межею трьохзіркової системи, виринаємо з галактики, віддаляємось так далеко, що все стає таким мізерним і темним... Тиша. Пробиваючись крізь неї, ми потрапляємо в інший світ, який являється атомом молекули речовини того гігантського всесвіту, над яким також проводять експерименти. ■

автор: Юрій Бардич

© 2011

#88

Зошит, кулькова ручка

Відень, 24.11.2011

#113

Ольга Гірняк

Amster_Dama

<http://juramax.com/profile.php?id=1079>

країна: Україна

місто: Львів

Народилась і живу у Львові. Навчаюсь в ЛНУ ім. Франка на українській філології, працюю журналістом у львівському інтернет-виданні.

Перший свій вірш написала у школі, в 5 класі. Останні 5-6 років пишу стабільно. Окрім віршів, пробую писати прозу. Маю також 4 авторські пісні. За останній рік прийняла участь в багатьох літературниках, а також організувала кілька своїх.

Найчастіше вірші пишуться, коли мені сумно або коли дуже сильний приплив натхнення. Раніше писала вірші зі стандартними віршовими розмірами, а зараз трошки експериментую. ■

Дівчатам і жінкам Майдану

Мамо, не злись на свою доньку, що обрала
Безрозмірний шолом, а не вплітала в коси квіти.
У ці безсонні ночі вона хлопців рятувала,
Яких косили кулі. Хтось поранений, хтось вбитий.

Не раз впаде сльозина під шалений гуркіт бою,
Не раз від страху серце завмиратиме у грудях,
Коли протести мирні на очах стають війною,
Бездушні яничари знов стрілятимуть по людях.

Не лай свою доньку, що не верталася додому,
В ці дні чиєсь життя залежало від її рук,
І падала від втоми, годувавши невідомих,
Всіх, хто віддано боровся проти беркутівських сук.

Не плач, матусю рідна, не мочи сльозами очі,
Хто вмер, того не вернуть. А я тут, я ще жива.
Ми, дівчата українські, стали з хлопцями пліч-о-пліч
За народ і за свободу. Не тримай на мене зла.

Політики голосять без кінця пусті промови,
Не слухай їх, матусю, ця система вже іржава.
Через їх байдужість хлопці в трунах вернуться додому...
Я люблю свій народ, та ненавиджу державу!
22.02.2014

#9987

Міліянчук Христина (творчий псевдонім "Тинка")

Plas_Tunka

<http://juramax.com/profile.php?id=1070>

Народилась 01.06.1990р. в м. Івано - Франківськ. Навчалась в Прикарпатському національному університеті ім. В. Стефаника (ПНУ) в Інституті мистецтв по спеціальності художник-дизайнер образотворчого мистецтва (спеціаліст). Обраною спеціалізацією був іконопис. На даний момент працюю в художньому салоні "Ортус" (м. Івано-Франківськ). ■

Марія, завітчана славою

розпис по склі
60 x 80 см
темпера
#3012

Дотримуючись канонів іконопису, стараюсь внести щось нове. Аналогічної ікони не існує. В цій роботі використано 2 іконографічні схеми - "Нев'янучий цвіт" і "Неопалима Купина".

Різдво

розпис по склі
30 x 40 см
темпера, скло
#3435

Творча робота на іконографічну тематику

СУЧАСНЕ МИСТЕЦТВО – МЕЙНСТРИМ, КОМЕРЦІЯ ЧИ ВИЯВ ТАЛАНТУ?

Сучасне мистецтво (з англ. *Contemporary art*) важко характеризувати термінологічно точним поняттям. Воно різноманітне і вбирає у себе дуже багато нових прийомів, наприклад, колаж, фотомонтаж, декупаж, інсталяція, перформанс, хеппенінг та ін. Ускладнилась жанрова та стилістична класифікація – не існує жодної чіткої категорії. Сучасне мистецтво – це повна свобода, засіб вираження емоцій, пізнання, філософських роздумів про світ.

Багато хто з сучасних митців вважають, що для того, щоб мати відношення до мистецтва, не обов'язково вміти малювати. Зважаючи на різноманітність технік самовираження, можливо і так. Але в будь-якому випадку я вважаю, митець повинен мати освіту. Важливо знати історію розвитку мистецтва, розуміння його значення і впливу на навколишній світ, розвивати естетичне чуття. І як взагалі за допомогою мистецтва виразити свою думку, ідею, якщо ви не знаєте, як це правильно зробити?

Дедалі частіше відбуваються виставки з незвичними, креативними і дещо божевільними експозиціями. Часто вони супроводжуються характерним перформансом. Так би мовити – сучасний андеграунд. Передові художники не піклуються про якість своїх робіт, критикують основи мистецтва, намагаються знищити саме поняття авторства, авторського почерку.

Все частіше мистецтво стає бездумне, безконцептуальне, без розуміння живописних технік. Кожен може створити різнобарвне полотно, епатажно одягнутись і представити себе геніальним художником. Автори хочуть подати себе надміру ексцентричними і бунтарними. Проте виглядає це зовсім по-іншому – не допрацьовано, недбало, неохайно – повна неповага до мистецтва. Андеграунд перестав бути собою, став модним, новим комерційним проектом, мейнстрімом.

Деякі художники вдало прикривають свій несмак, лінь і повну відсутність таланту за абстрактними, новітніми, шокуючими творами. Але чи можна це назвати витворами мистецтва? Це скоріше бажання продати недосвідченому бізнесменові кічову роботу за високою ціною. Саме завдяки таким художникам якісне мистецтво занепадає і знецінюється. Люди в нашому пострадянському просторі ще не

достатньо розбираються в мистецтві і не можуть правильно визначити актуальність і цінність художника та його твору.

Саме тому творчі люди приходять до висновку, що сучасний хорошиший художник не той, хто вміє малювати, а той, хто спромігся добитися успіху на арт-ринку. А успіх цей залежить від активної реклами самого художника. Загалом, будь-кого можна навчити малювати і продавати його роботи, якщо вкласти кошти, виставляти в брендових галереях, створювати скандали, публікувати їх в «правильних» ЗМІ.

В Україні майже відсутня освіта в галузі актуального мистецтва – навчальні заклади мають традиційне спрямування, навчають тільки класичної школи і теорії. Проте, сучасне мистецтво буває і грамотним, яке керується не тільки самовираженням, але має і концепцію, стиль, гармонію, змістовно підібрані кольори, несе певне емоційне навантаження чи відображає оригінальні сюжетні лінії. Є молоді митці, що стараються внести щось нове у мистецтво, не відмовляючись від основ. В цьому випадку найціннішими є порив, пошук, прагнення до нового, досконалого. Вони не прив'язуються до свого особисто винайденого стилю, а знаходяться у постійному пошуку нових образів.

На мою думку, потрібно підвищувати якість українського сучасного мистецтва. Більшість хороших митців, досягнувши певного рівня визнання, копіюють самих себе, не піклуючись про те, щоб створити щось нове, поекспериментувати, так і залишаються комерційними художниками, не прагнучи світового визнання. Загальносвітовому арт-ринку цікаве не тільки комерційне мистецтво, а навпаки, більше зацікавлення викликають саме експериментальні авторські роботи. ■

Ангел-охоронець

30 x 40 см
жовткова темпера, левкас
#3432

автор: Міліянчук Христина

Юрій Ясковець Yakov

<http://juramax.com/profile.php?id=200>

З добуваю освіту будівельника, проте моє хобі – фотографія - помаленьку переростає у спосіб заробітку, що мене дуже радує. Фотографією зацікавився ще з дитинства, думаю, багато дітей хотіли поклацати фотоапаратом, а батьки забороняли, чим ще більше підігрівали їхній інтерес. Серйозно займатись фотографією почав трохи більше, як рік назад, тоді їздив на різні курси до рівненських фотографів. При можливості відвідую майстер-класи для розвитку та натхнення. Проживаю в маленькому містечку – Костополі і, щоб якимось брати участь в його культурному розвитку, спільно з колегою Кальчуком Богданом плануємо створити фотоклуб,

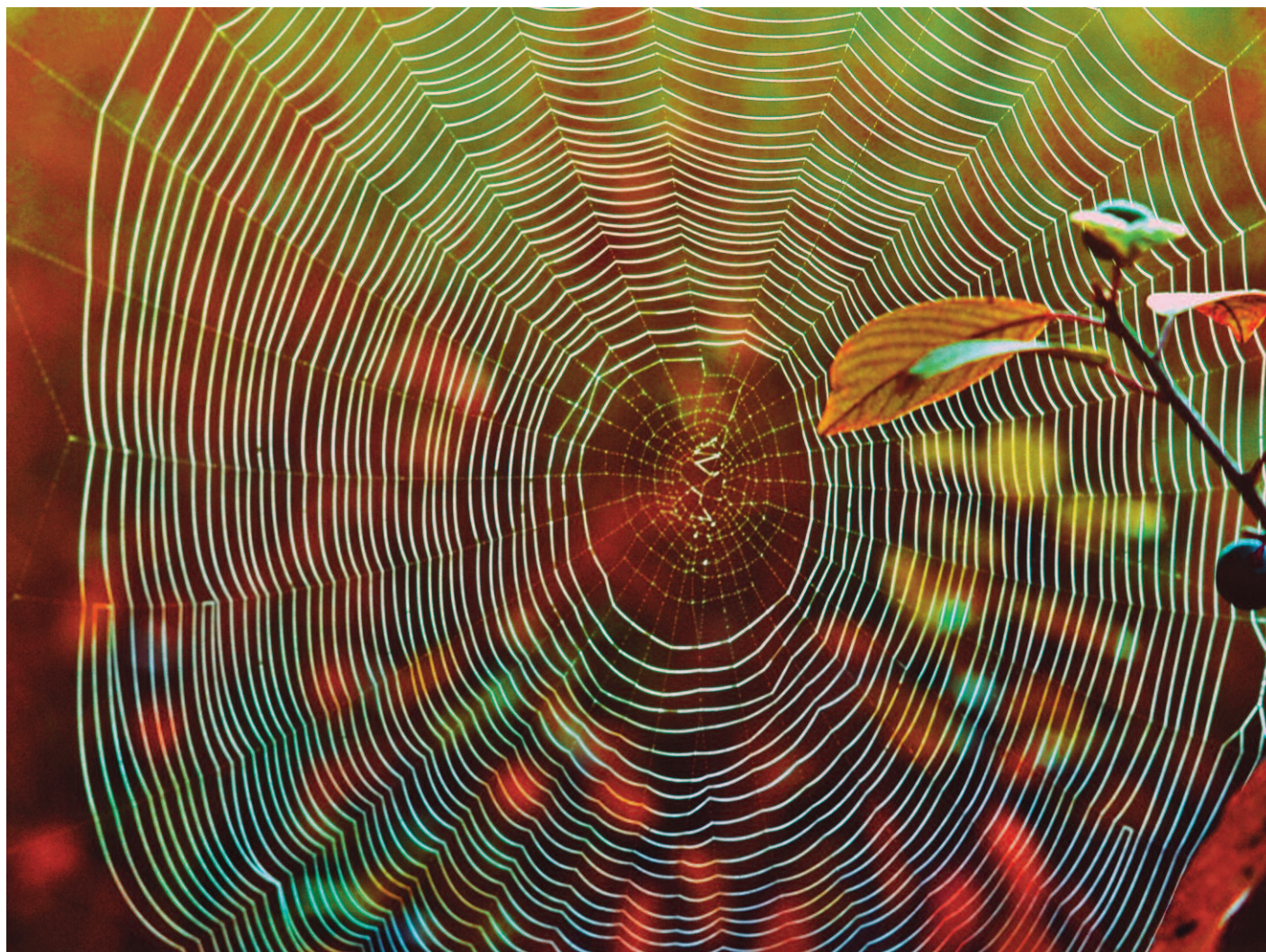
який поки що існує тільки на сторінках інтернету, але в планах це повноцінний клуб з виставками, фототурами і тому подібне.

Люблю активний відпочинок, спорт, подорожі, надихатись музикою та фільмами. ■

фотоапарат: Nikon D3100, з об'єктивом nikkor 18-105

Костопіль, в лісі
#2425

Дитяча щирість

фотоапарат: Nikon D3100, з об'єктивом
nikkor 18-105
костопільський музей лісу
#2074

Хто в домі хазяїн?

фотоапарат: Nikon D3100, з об'єктивом nikkor 18-105
Костопіль
#2073

“**Ф**отোগрафія, як і картина — це душа світу, через призму душі автора.”

Володимир Конті (NN (Невідомі))

Трач Руслан Вікторович Ruslan

<http://juramax.com/profile.php?id=1230>

Народився і виріс в улюблених Карпатах в невеликому селищі біля підніжжя Чорногірського масиву. Саме цьому простому факту завдячую всім, що маю зараз в житті, бо гори були тим рушієм, що пробудили в мені любов до світу довкола. Фотографія стала певним матеріальним вираженням цього. Самою фотографією займаюся близько семи років і продовжую все більше і більше захоплюватися цією, на перший погляд простою, справою. Я не звертаюся до цього виду діяльності як до мистецтва, для мене значно важливішим є вплив фотопроцесу на людину – це певний шлях самовдосконалення. Це спосіб усвідомити, як ти бачиш світ і зрозуміти свої життєві цінності. ■

Рута-мята

Легенда

Знаєте, буває в горах туман як туман, а є якесь таке нешестє, що може посеред білої днинки мряка така упасти, що не видно куди ступати, то часто людина і заблудитися може. А є такі тумани, що аж душа радіє, краплі води зависають в повітрі і так виблискують, як зірничі на небі, і супокій тоді такий на душі, і тілу приємність. Так тумани в горах всекі бувають, а старі люди уповідають ще таку історію.

Було то кажуть в ті часи, коли в горах було гет мало людей, як правило, люд тікав сюди з долин, шукаючи порятунку від панської влади, шукаючи волю, хоч яке тяжке тут було життя і багато небезпек чатувало на сміливців. А ще по горах в недоступних кичерах жили всекий непростий люд. Раніше називали їх Зимленими Богами, всілякі мольфарі та віжлуни, та чинтонарі та всякі такі, що християнинові навіть невольно називати їх. Жили тут відей з правіку, невідомо якого роду-племіні,

люди їх боєлиси, але час від часу мусіли звертатися до них, шукаючи поради чи ліку якогос, а чи навіть навпаки...

Так і було цього разу. Кажут, прийшов один чоловік жити, чи то з Косова чи то з Іллінців, уже ніхто точно і не уповіст, тай поселився аж дес під Білов Кобилов у тому місці, яке зарас Прислип називається. Прийшов не сам, а з двома діточками, старшу дівчинку звали Оленка, а хлопчика звали Іванком. Місце вибрав важке і похмуре, гори вкриті непроходними лісами і скалами, тай тумани постійно там майже трималися за вершек Білої Кобили, відлякуючи непроханих гостей. Видно тот чоловік рятувався від якоїс біди і не хотів, аби його легко було найти. Мало помалу вирубував ліси на толоки, поклав якус хатчинку, тай діточки росли йому на утіху та й поміч. Все би було добре, але недалеко жила якас баба, люди казали, що вона Непроста, що знає шош трохи ворожити, тай чинки може зробити, то люди її таки добре боєлиси, бо була

Рута-мята

Один знімок із серії по мотивах легенди "Рута-мята"
#5871

кажут лютої натури, тай фист ненависна до людей. То й чоловікові тому не раз перепало сварок то за межу, то ше за шош.

А Оленка з Іванком обживалиси горами, тішилиси світові і один одному, як то можут тішитиси тільки діти. Бувало Іванко нарве квітів тай принесе, аби Оленка робила віночки чи вплітала собі в коси. А з понад усих квітів та зілля різного, найбільше їй вдавалася рута-мята. Бувало вплітає в коси червону квітку тай співає: "Ой чія то рута-мята за водою, за водою...." а Іванко сидит і аж рота відкриває так заслуховується.

Але дитяче безтурботне життя скінчилось раптово наглою смертю їхнього деді. Виртавси дес ночу з полювання тай попав в такий туман, шо забрів в скали тай вбивси. Так залишилиси Оленка з Іван-

ком гет самі, поки Іванка не забрали до себе в годованці якіс богачі з-під Погаря, шо не мали дітей, а Оленку май вже старшу взяла до себе в найми тота баба, шо вни жили коло неї.

Гірко було Оленці без деді тай в розлуці з братиком, а ще гірше було жити в тої баби. Бо вставала до роботи ше за зір, а лягала спати уже при зорях, тай бувало так, шо і не ївши, та й ше бита. Але не мала куди дітиси, тай мусіла терпіти. Дес вдавалиси Іванкові прибігати до сестри, на коротку хвилину, але так аби баба не дай боже не виділа, бо могло би їм бути лихо обом. Але вже не було співів та ігор і гірко плакалиси один одному. Хоть Іванкові і добре жилося в годованцях, але завше тянуло до рідної душі, а Оленка нічого не казала як її тяжело живеси, лиш кратче утирала сльо-

зоньки.

Служба в Оленки була тяжка, робила все в хаті, тай куталаси по надворі лиш мала одну заборону – не вільно було ні під яким предлогом доківатися до однієї скрині. Баба тоту скриню берегла як зіницю ока, а як мало шош собі там брати звідти, то Оленку нагонила гет від хати, аби вона нічого не бачила. Частенько до баби приходив всекий люд, бувало і опришки заходили, а іногди навіть пани могли добратися по якимос своїм потребам. Іногди баба сама пропадала з хати на деякий час. За деякий час, Оленка зачала помічати, що як баба бере шош з тої скрині тай іде кудис від хати, то за недовгий час на гори такий падає туман, що не видно де ступити. А за такої погоди всекі трафунки трафляються, то маржика дес відіб'ється від отари так шо годі пастухам найти, то людина навіть в такій мряці заблудити, а бувало так, шо і скалічтис дес скалами, та всеке бувало в ту лиху годину. Зачела тоді Оленка шош догадуватися, але разом з тим чинити, шо ніц не розуміє, а потихо, крадче слідкувала за бабою.

Якос одного дня ек баба відігнала Оленку від хати, вона лиш удала, шо іде гет, а сама сховаласи тай слідкує за нею. Баба тим часом відкрила скриню тай дістала з неї люльку, але то не проста якас така люлька, як то люди лакоми попахкати, а якас таки з вигляду не проста тай видно шо з якимос чінками. Баба ту люльку взяла сховала в тайстру тай пішла в ліс, а Оленка назирці за нею крадется тай аби не дай боже не попастися на очі старій. А та по мочерам, тай по болотам шукає якіс сухі трави та мохи, тай кладет то все до тайстри. А як, відей, назбирала то шо їй треба було, то пішла на кичеру тай сіла коло каміння в лісі, тай зачала собі шош там чинтонарити. Оленка підкраласи ласицею ближче, аби видіти, шо вона там діє, а сама так від страху дрижит, як лист на трепеті, але зарікласи, шо будь шо має вивідати бабину таємницю. Ох якби знала бідашка, чим то все обернеться, то відей би тікала від баби світ за очі, а втім хто знає, шо би вона вчинила.... Баба тим часом зачала набивати ту люльку тими травами тай зілем, шо назбирала, тай почала розкурювати її. А то такий дим повалив з тої люльки і зарас таки зачєв туманом повзти по

землі, і ширитися довкола, розпливатися білим мором. А такий жісний так якби живий був, білими мацаками наперед себе ловитися за все, шо може ухопитися і тєгне ховаючи все під своїм білим покровом. Оленка зо страху і дихати забула, коли це побачила... Ше страшніше, шо туман так ніби уздрів її, і почав тігнутися до неї. Оленка не стала дочікуватися, поки її накриє ця біла примара, стрілов полетіла з того місця. Так шо і незчуласи як забігла в хату. Тоді то і Оленка все зрозуміла, і шо смерть її дєді була невипадковою, зрозуміла вона. Баба тота була справжньою босорканею-відьмою, шо чинками своїми заводила людей в каліцтва чи то навіть зі світу і всекі шкоди людем робила.

Вирішила, шо будь шо має помститися бабі і зробити так аби вона не могла шкоди більше людем робити. І так собі поміркувала, шо сила бабина конче має бути в тій люльці, і якщо люльку знищити, то і баба вже буде не така страшна. За деякий час пару днів потому, як Оленка вивідала бабину таємницю, стара кудис подаласи надвір по якійсь своїй справі і так вийшло, шо лишилися скриня без нагляду. А Оленка лиш цього і чекала, миттю отворила ту скриню, дістала люльку, і чуть з переляку не випустила її з рук, бо відчула, як шош незрозуміле вірвалося в її тіло, якас сила пронзила все її єство, шош чуже і незрозуміле, але Оленка мала тверду волю знищити ту люльку і вкинула її до ватри, шо якраз в печі горіла.

Але ой де там простому вогню доснаги така сила, яка таїлася в цій люльці. Та певне.... Вогонь не брався до дерева, лише вогненними язиками ніби гладив її різьблене тіло, але люлька не горіла. Налякана Оленка виборсала люльку з вогню і вирішила покласти назад до скрині, аби потім зрозуміти потім придумати для неї якус управу, якщо її вогонь не бере.

Тільки вона закрила скриню, як в хату урваласи баба. Такої страшної і лютої Оленка ще її не виділа. А ще більше за лють в бабиних очах Оленка прочитала відчай і страх. З диким ревом накинулася вона на Оленку: "Ти все бачила! Як посміла ти взяти те, шо тобі не належит!!!" Оленка перелякано забилася в куток і пробувала з відчую вибrehатися: "Я нічого не бачила, я нічого нікому не

розкажу" .

- Ах так! – зревела ще більше баба. - Нічого не виділа? То і тепер не будеш видіти, бо як подивишся на білий світ чи слово якес промовиш, то братик твій дорогий Іванчик в ту ж мить упаде мертвим! - от такий страшний прокльон наслала люта баба на Оленку. В ту ж мить Оленка нажахана бабиними словами міцно стулила повіки і вже не бачила, а чула як шось глухо вдарилося об підлогу. То стара босорканя впала мертвою, потративши останні свої сили на страшний прокльон...

От таке буває в горах, великі таємниці ховаються межі кечерами і полонинами, дивні діла і великі мольфи творилися раніше, а ще кажуть до потопу, коли тут жили велети багато чого тут такого було, що тепер людина і повірити не може. Тота люлька була з тих часів і мала вона велику силу, велика мольфа в неї була вкладена давніми мольфарами. Мала вона свою душу, і той хто торкнеться до неї мусів злучити свою душу з душею люльки і триста років служити люльці, за це вона зупиняла плин часу для своєї служки і ні час, ні слабкість, ні інша плинність не торкалася того, хто мав тут люльку. Шо було далше люди по-різному розказують, певно хто як може собі домислити так і говорить. Але з того часу Оленку люди майже не виділи, казали шо тікала вона від людей, тікала наосліп, то падаючи, то далі схоплелася і тікала з закритими очима. Оленка і справді уникала людей, аби не дай боже не мати спокуси заговорити чи відкрити очі, і побачити світ божий. Аби не заподіялася нагла смерть її братикові, послідній рідній для неї людині.

Але Оленка вже не була сама, душа люльки манила і кликала її до себе, так шо і опиратися не було сил. Вона давала спокій, він туманом заповнював душу Оленчину, притишував біль та смуток, давав терпіти холод і голод. А ще люлька постійно нашіптувала Оленці про те, яке зілля треба збирати, тай в яку пору, як його правильно замовляти і курити, аби утворився туман.

Ніхто достеменно не знав, де Оленка, і братик її Іванко марно приходив на то місце, де вони часом здибалися, марно шукав її горами, марно приносив кожного разу руту-мяту. Оленка того дня, коли по-

мерла стара босорканя, втекла з тої ненависної хати в глухі ліси, в такі кечери, шо не кожен звір туди забридає. Люлька допомогла призвичаїтися до такого відлюдного життя, бо ж тумани стали її очима, вона все могла бачити там, де туман накрив землю. Не раз вона таким дивним поглядом бачила, як шукає її братик лісами, як з кожним роком стає він все дорослішим і пишнішим легінем. І кожного року як зацвіте рута-мята приносив він це зілля туди, де співала колис йому Оленка в дні їхнього щасливого дитинства.

З роками Іванко став газдою, а шо люди казали, шо він прийшов з Ілінців, то прозвали його Ілаком, тай з того часу бере початок рід Ілюків. А як розрісся цес рід, то люди з-під Погара поселилися нижче трохи тай утворили село Ільці.

А про Оленку люди думали, шо згинула вона дес у лісах. Лиш зачели помічати люди шо змінилася та місцина з того часу, перестали нападати такі наглі та пудні тумани, які були до того часу, перестала маржинка пропадати і люди блудити. Лиш тихими ранками легенький туманець ніби пестив шовкові трави, приносячи вологу у найспекотнішу пору, грав в проміннях сонячними блискітками своїх крапель.

А ще деякі люди кажуть, шо туман той пах мятою, і то багато людей переконувалося в тому, шо то таки так є. Ніхто не знав тому причини. Колис гори були наповнені дивовижною силою, силою не від цього світу, силою дарованою велетами. Але все змінюється з часом, і нішо не вічне, так і сила велетів зникає з нашого світу, а разом з ним все одночас і лякало, і захоплювало. Хто може сказати, де зарас Оленка? Чи ходит дес в тілі людському лісовими нетрями, а чи примарою живе між світами виконуючи свою службу, а може вже час її вийшов, може вже минули триста років її служби? Ого, ніхто то не може зарас сказати де вона, тай шо з нею. Але дес як будете в тих краях біля гори Біла Кобила тай потрапите в туман, то зупиніться на мить, прийняхайтесь, може відчуєте запах рутимати.... ■

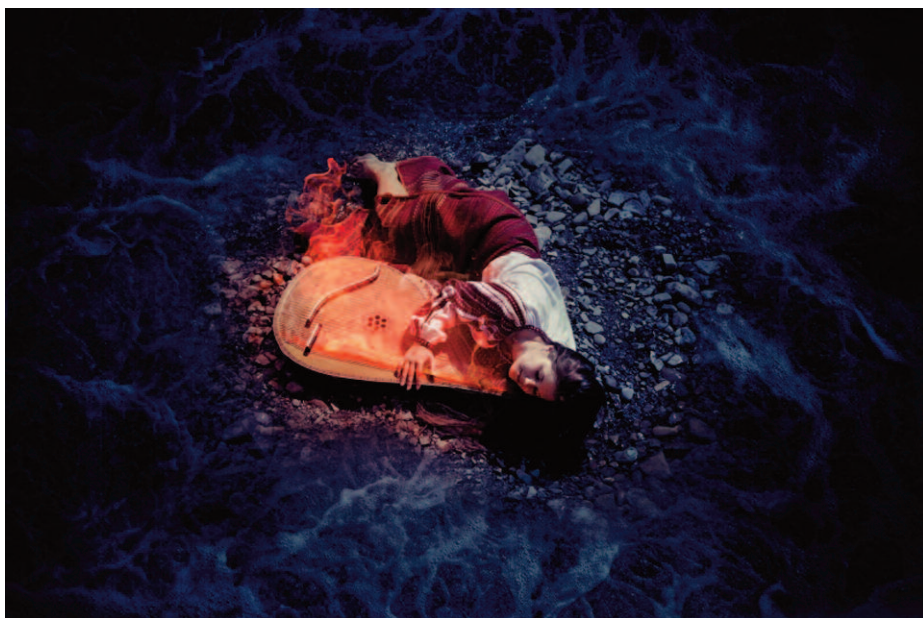
Трач Руслан Вікторович

«Для мене єдиний спосіб стимулювати натхнення – це пам'ятати про речі, цінні і важливі для мене»

Мистецтво – то погляд на світ, його осмислення і певна інтерпретація. Кожен витвір, перш ніж він стане зовсім незалежним, митець пропускає крізь себе і своє світовідчуття – можливо тому, коли роздумують над мистецьким твором, відразу задумуються про автора або ж припускають яким він мав би бути. І можливо розмова з митцем – то і є найкраща екскурсія у світ його творчості. Сьогоднішнім моїм співрозмовником є фотохудожник Руслан Трач – талановитий верховинець, який вміє змінювати людей. Його проект «Інчий світ» («Інший світ» - Авт.) не залишає байдужим нікого, хто почав з ним знайомство. Це справді інший світ, зі своїми законами і силами.

- Натхнення: як би ви описали цей стан і чи можна якось його стимулювати? Як часто приходиться, що вас надихає?

- Звичайно, буває така штука, як натхнення, і я якось навіть декілька разів стикався з цим феноменом. Але якщо надіятися тільки на примхливих муз, то можна доволі довго чекати. На мою думку, набагато важливіше мати розуміння того, що робиш, і рухатися у вибраному напрямку, тоді саме життя починає допомагати тобі, посиляючи вчасно інформацію чи людей, які говорять речі, важливі для тебе, значущі. Саме життя тоді може надихати – всі його аспекти і фарби раптом набирають ваги і значення. Тому для мене єдиний спосіб стимулювати натхнення – це пам'ятати про речі цінні, важливі для мене.

Острів серця

Із серії світлин ансамблю бандуристок "Сонячна струна" #5890

- Ваші фото дуже багато говорять про силу природи і силу людини - в якому віці приблизно ви вперше задумалися над сутність природи, її величчю?

- Я не знаю (посміхається – Авт.). Скоріш за все, я не задумуюся над такими речами, для мене важливіше бачити цю велич, не пропустити її за сірими днями, за якоюсь гонитвою по колу, за власними амбіціями, страхами чи ілюзіями. Ми доволі мало справді споглядаємо світ, в якому живемо – чимраз більше часу проводимо в палатах свого розуму власних рефлексій на світ і так мало зупиняємося, аби просто зупинитися і розширнутися довкола... Фотографія дає мені таку можливість і це одна з цінностей фотомистецтва.

- У вас дуже особлива Гуцульщина - ваші фото її показують відмінним від звичного нам світом. "Інчий світ" - чим він є для вас?

- Не знаю, чому мене постійно називають гуцульським фотографом, чи кажуть, що мої фотографії про Гуцульщину. Напевно тому, що я сам гуцул. Насправді я говорю не про Гуцульщину, а про Карпати. Це велич, це колыска народів, серед яких і моя Гуцульщина – вона сформувалася саме такою, бо виколикана на долонях Чорногори, напоєна водами Черемоша. Я, як той первісний гуцул, який прийшов сюди з рівнини, вдивляюся в ці гори, і вони мені шепчуть щось своє. Тільки світ інший і я чую інші звуки, бачу інші образи, до яких додається напевно трохи ностальгії за світом, якого не за-

став.

- Чи хотіли би ви жити не в горах, а біля моря наприклад?

- Я люблю подорожувати і мене захоплює світ – якби мав можливість, я би побував всюди, але повертаюся завжди в гори – тут знаходиться духовна пуповина, яка все ще живить мене.

- Коли живописець дарує/продає свою картину, в нього не залишається її копії - чи змогли би ви віддати якусь зі своїх робіт, не залишивши у себе електронної копії? Наскільки ви дорожите роботами?

- Легко, без будь-якого жалю – не тому, що мені байдужа доля моїх фото. А тому, що вони отримують власне життя – я ношусь з ідеями, реалізую, але тільки до того часу, поки робота стає готовою. Далі вони, як дорослі діти, ідуть у великий світ, іноді я їх зустрічаю, тішусь і ми далі розходимося по своїх справах. Мене завжди дивувала злісна боротьба за авторські права. Ми ставимося до власних фото як до власності, як до того, що ми придумали –

хоча насправді це тільки наша інтерпретація людського насліддя, ти його береш – пропускаєш через себе і віддаєш – все.

- Якщо говорити про жіночі образи ваших фотосерій - усі персонажі дуже різні. А який, на вашу думку, образ ідеальної жінки?

- Ідеальна? А хіба жінка вже не є ідеальною? Це ми, чоловіки, народжуємося сліпими і немічними, як котятка. А жінка ще дівчинкою маленькою бігає, а вже Жінка! Правда, можна дуже постаратися і приглушити в собі вперто і мужньо жіноче начало і стати просто ще однією нещасною людиною нашої цивілізації. Але навіть тоді жінка продовжує жити як бутон, який розкривається від першої краплини любові.

- Чи бувають періоди, коли не твориться - вичерпуються ідеї чи проста втома? Як порадите митцеві долати такі стани?

- Звичайно, буває – це як літо і зима. Такі періоди є природними – людина не живе лінійно, ми діти природи, а там все складається з періодів. Є час творити,

а є час зупинитися, щось осмислити, оцінити результат. Таких періодів не слід лякатися – просто чекайте, займіться чимось іншим, тим, що приносить насолоду. Я, наприклад, люблю аудіокнижки – можна щось робити і одночасно читати – неоціненна штука). Можна і напевно потрібно взагалі байдуди бити. Менше слухати всяких безумних лозунгів про максимальну ефективність чи там про образ успішної людини, така людина потрібна системі, аби гарувала, як кінь, недовге життя і, вийшовши на пенсію, було вижата і нікому непотрібна.

- Чи натрапляли на свої роботи у якомусь несподіваному для вас місці? Яка реакція?

- Буває, звичайно. З останніх пригадую: якось в іншому місті натрапив на календар з церквами Гуцульщини, і побачив серед інших свою світлину. Так цікаво: посеред лісу, біля храму – так несподівано – зустріти фото, яке ти зробив на весіллі молодої пари на фоні церкви.... Я ж кажу: фотографії живуть власним життям, ходять власними дорогами.

- Що побажаєте тим, хто розуміє, що йому подобається фотомистецтво і хотів би спробувати ним займатися?

- Побажую знайти золоту середину між задоволенням своєю роботою і незадоволенням кінцевим результатом. Фотографії не повинні подобатися – інакше ти зупинишся у власному розвитку і почнеш повторюватися, але негатив не може довго рухати людиною, те, що ти робиш повинно приносити задоволення. Тому для себе я зрозумів одну важливу річ: фотографії неважливі, важливий процес, який веде до фотографії. Немає великого значення, які фотографії ти робиш, має значення, як ці фотографії змінюють тебе, поки ти їх робиш.

- Ваш особистий рецепт щастя

- Не вірю в щастя, точніше вірю, але його переоцінюють. Щастя не триває довго – в порівнянні з нашим життям – саме щастя – в середньому займає десь від 3 до 0.3 процентів. Навіть якщо умудритися якось і підняти процент часу, коли ми буваємо щасливі, все-рівно: це дуже мало, ми втрачаємо саме життя. Для мене важливіший звичайний стандартний стан, в якому я перебуваю 90 процентів свого життя – який він? Чи я заклопотаний, чи я задоволений, чи мені комфортно, чи мене щось гризе? От над цим потрібно працювати і слідкувати уважно – тоді може і щастя почне частіше заходити в гості. ■

Розмову вела Іванна Стеф'юк
(письменниця, журналіст, фотомодель)

На самоті

#6376

Прислопський Андрій Romirok

<http://juramax.com/profile.php?id=184>

країна: Україна

місто: Львів

вік: 22

Вітаю, мене звуть Прислопський Андрій, працюю художником-мультіплікатором. Малюванням я серйозно захопився в 13 років, а отже малюю вже 9 років і збираюсь продовжувати цим займатися ще дуже довго. Люблю стиль Глена Кіна та Артура де Пінса, дуету Барбуччі та Канепі,

їхні яскраві, життєрадісні роботи завжди мене захоплювали. Та в своїх малюнках я нечасто використовую яскраві кольори, тут спрацьовує, мабуть, нетерплячість, - якщо почну довго гратися з кольорами, то малюнок мені набридне швидше, ніж його завершу. Художньої освіти не маю, стараюсь це компенсувати кількістю практики. Дуже вдячний батькам і брату, які підтримали мене в моєму захопленні, і бажаю всім (собі в тому числі) не лінуватися і якомога більше часу віддавати практиці.

Фотопшоп - найпопулярніший графічний редактор нашого часу, незмінний лідер в сфері інструментів для обробки зображень. Широко використовується художниками, фотографами та фотохудожниками. Але сам по собі фотопшоп - всього лише набір інструментів, зібраних воєдино, але настільки продумано і акуратно, що кращої робочої лабораторії для художника чи дизайнера не придумати. Є інструменти малювання - різні за жорсткістю та текстурою пензлі, інструменти для роботи з текстом, для векторної графіки. Останні версії дозволяють навіть завантажувати 3D-моделі, створені в редакторах тривимірної графіки.

Сиди на місці

Photoshop CS5
#1526

Творчити стежинати в'язальниці Тетяни Ліньової

Ще в стародавні часи Со-
крат писав, що в кожній
людині є сонце – талант.
Хтось вмів гарно спі-
вати, хтось – танцювати,
хтось дуже швидко бігає
чи стрибає, а хтось має золоті руки,
руки, які творять дива. Саме такою лю-
диною і є Тетяна Миколаївна Ліньова
– жителька мальовничого містечка
Іванків, що на Поліссі. Її беззаперечний
талант – це вміння в'язати. Без нього
вона не уявляє свого життя. Про свою
історію творчості майстриня розповіла
в інтерв'ю...

Як каже моя співрозмовниця, потяг до
творчості з'явився в
неї ще змалку: «Ще бу-
дучи в молодших кла-
сах я відкрила в собі
талант до в'язання.
Мені дуже це подоба-
лося, але на той час я
не мала навіть в'язаль-
них спиць. Тож моїми
першими інструмен-
тами стали спиці від
велосипеда. На що не
підеш заради мрії...
Пізніше брат на заводі
зробив мені справжні
в'язальні спиці. Ні-
коли не забуду своєї
радості. Саме з того
часу й почалися мої
якісні спроби у
в'язанні різноманіт-
ного одягу (всілякі
кофтини, жилетки, сукні і т.д.)».

Не покинула Тетяна Миколаївна свого
захоплення й тоді, коли влаштувалася
на зовсім не творчу роботу бухгалтера.
Саме тут рукоділля й стало для неї єди-

ною світлою віддушиною, можливістю
поринути у світ творчості та краси:
«В'язання стало для мене справжнім
подарунком, який не лише піднімає на-
стрій, а й змушує зовсім по-іншому, по
доброму дивитися на світ».

Рукоділниця зізнається, що робота за
схемами – це зовсім не для неї: «Я за-
вжди була творчою людиною. У школі
писала вірші, організовувала всілякі
свята, тож робота за стандартними
прикладками не для мене. Ніколи не
могла втриматися, щоб не відступити
від стандартів і не вкласти у роботу ча-
стинку своєї душі, щось тепле та сер-
дечне, те, що допоможе мені
самовиразитися».

Олень
гачкування
#8546

Одного разу Тетяна
Миколаївна зв'язала
об'ємні подушечки
для голок, які почали
купувати як іграшки
маленьким діткам. Так
майстриня вирішила
ризикнути й спробу-
вати себе, на той час,
зовсім у новому жанрі
– жанрі в'язаних ігра-
шок. Спроба вияви-
лася вдалою: яскраві
маленькі рукотвори
нині тішать око не
лише малечі, а й до-
рослим. А найбіль-
шою гордістю нашої
талановитої чарівниці
в'язання є ведмедики
Тедді, які стали на-
стільки популярними, що Тетяна Ми-
колаївна ледве встигає виконувати
замовлення. Створювати іграшки їй по-
добається як спицями, так і гачком.

Крім того, рукоділниця не забуває ви-

Тетяна Ліньова

світлювати у своїх роботах ще й пат-
ріотичні мотиви, в'яжучи чудові іг-
рашки в жовто-блакитних кольорах: «В
житті людини є кілька дуже важливих
речей – це сім'я, друзі, робота. А ще є
рідна країна, де вона народилася, де їй
належить жити, у чію долю та розви-
ток робити свій внесок. Я кохаю свою
Батьківщину всім серцем, адже моя
країна Україна – приклад великої муж-
ності, витривалості, духовності, вели-
кої внутрішньої сили та неповторності
культури. І це просто неможливо оми-
нути у в'язанні».

Наостанок Тетяна Миколаївна закли-
кає всіх людей не боятися. Впевнено
йти до поставленої мети, долати всі
труднощі і вірити у свої сили: «Одного
разу мої діти змусили мене повірити в
успіх, в те, що в мене все вийде, пові-
рити в мої здібності, в саму себе. І сьо-
годні в'язання стало невід'ємною
частиною мого життя, моєю радістю,
моїм ідеальним часопроведенням. Тож
не бійтеся! Ні сьогодні, ні завтра, ні-
коли... Радійте красі, вірте в добро та
в самих себе».

Автор статті: Інна Кириленко

кошлата нитка, спиці
деталі: гачок
#7529

В американському місті Піттсбург є міст, названий на честь класика поп-арту - художника Енді Ворхола. Нещодавно група художників запустила проект Knit-the-Bridge, метою якого є створення в'язаних прикрас для декору цього об'єкту архітектури. Загалом у світі вже не перший рік існує рух з назвою «urban knitting», учасники якого створюють в'язаний одяг для елементів міського пейзажу - дерев, стовпів чи навіть автомобілів. ■

гачкування
#7568

21 Львівський форум видавців

З літературою, чи форумами, які присвячені літературі, у нас не дуже склалося, деякі проходять тихо, про інші й взагалі не чути, та є один захід, що радує нас від 1994 року, тобто з тих пір, як він був створений Олександром Коваль. Цей форум став знаковим для усього нашого культурного життя і на даний час є найкращим та найбільшим на теренах України. Він включає в себе:

- літературні акції і конкурси
- презентації видавництва і авторів
- авторські зустрічі
- літературні читання
- автограф-сесії
- дискусії
- круглі столи
- перформанси тощо.

Таким чином він охоплює різні види культурного життя літераторів та літератури. Протягом різного часу він набрав у себе досвід різних країн, їх літературного життя, і набув розвитку. Гостями форуму встигли стати такі письменники-іноземці, як Паоло Коельо (Бразилія), Оксана Забужко (Україна), Іван Дзюба (Україна), Петер Вайдгаас (Німеччина), Роман Віктюк (Україна), Юстейн Гордер (Норвегія) та інші. На 20 Форумі видавців у Львові (2013 р.) відбулась лекція Зигмунда Баумана (Польща). Традиційно у заходах Форуму беруть участь найвідоміші українські письменники: Оксана Забужко, Юрій Андрухович,

Віктор Неборак, Ірен Роздобудько, Світлана Павлича, Тарас Прохасько, Таня Малярчук, Лариса Денисенко, Юрій Покальчук, Наталка Сняданко, Сергій Жадан, Ірена Карпа та інші.

Того року буде проведений 21 фестиваль видавців у Львові. Країнами-почесними гостями будуть Країни Дунайського регіону. Темою цього річного конкурсу будуть 1914-1989 роки. Коротке століття – велика епоха, а спеціальною темою – UkrainEUkraine (культура і демократія).

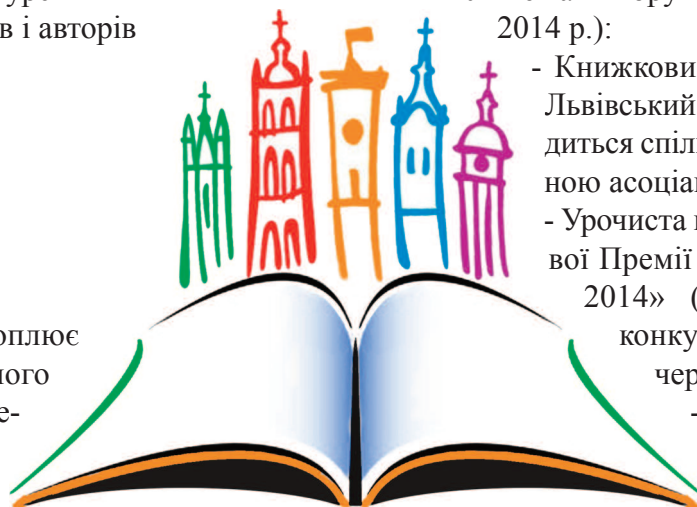
У межах Форуму видавців (10-14 вересня 2014 р.):

- Книжковий ярмарок (11-14 вересня). Львівський бібліотечний форум. Проводиться спільно з Українською бібліотечною асоціацією.
- Урочиста церемонія вручення книжкової Премії «Найкраща книга Форуму-2014» (11 вересня) (Проведення конкурсу на здобуття Премії: 1 червня – 10 вересня 2014 р.).
- Цикл заходів до 440-річчя першої друкованої української книжки.
- Благодійна акція для

людей літнього віку: «Третій вік – задоволення від читання».

Спеціальні проекти в межах Львівського міжнародного літературного фестивалю (10-14 вересня 2014 р.):

1. Тарас Шевченко у часі і просторі. До 200-річчя від дня народження.
2. Фестиваль короткого оповідання. До 150-річчя від дня народження Михайла Коцюбинського.
3. Перекладацький фестиваль «ТРАНСЛІТ».

4. Ніч поезії і музики нон-стоп.
5. 10 Молода республіка поетів.
6. Акції проекту «Львів – місто літератури».
7. Програма дискусій "Жінка у світі, що змінюється".

Спеціальні гості фестивалю: Міленко Єргович (Хорватія), Мартіан Поллак (Австрія), Тімоті Снайдер (США), Петер Енглунд (Швеція), Софі Оксанен (Фінляндія), Лявон Барщеускій (Білорусь), Паскаль Брюкнер (Франція), Януш Гловацький (Польща), Людмила Уліцкая (Росія).

А країни-учасники фестивалю будуть: Австрія, Німеччина, Угорщина, Словаччина, Румунія, Болгарія, Сербія, Хорватія, Швейцарія, Італія, Чехія, Польща, Словенія, Боснія і Герцеговина, Чорногорія, Македонія, Албанія, Росія, Швеція, Норвегія, США, Канада, Австралія, Нова Зеландія, Грузія та Білорусь.

18 липня 2014 офіційно повідомлено, що на ярмарку не буде російських видавців, а українські книготорговельні компанії будуть попереджені про недоречність продажу книжок російського походження в сьогоднішніх умовах. Якщо російська продукція буде представлена на стендах видавництва, то її будуть маркувати згідно з ухвалою Львівської міської ради від 10 липня 2014 року.

Вперше у межах Форуму видавців будуть діяти тематичні майданчики – історичний, жіночий, дитячий, кулінарний, природознавчий. Тут будуть відбуватись тематичні заходи, зустрічі з письменниками і продаж тематичних книг. До речі, хто придумав найкращі назви і промогасла для цих майданчиків – отримає приз: персональне запрошення відвідати заходи, а також книжку з автографом автора!

Благодійна акція для людей літнього віку: «Третій вік: задоволення від читання» Проводиться втретє. Завдяки нашому партнерові велика програма заходів для літніх людей: зустрічі з письменниками та інтелектуалами, концерт улюблених виконавців, концерт хорів, майстер-класи з креативного письма і дослідження родоводів. Літні відвідувачі ярмарку також матимуть можливість придбати

книжки з суттєвими знижками. Вхід на всі заходи – безкоштовний!

Мета Форуму – привернути увагу громадськості до найактуальніших проблем сучасного українського книговидавництва, підтримати традицію фахових дискусій та семінарів. Протягом останніх років у рамках Форуму проводиться дедалі більше суміжних акцій, розрахованих на масову аудиторію та покликаних популяризувати читання серед дітей та молоді. До співпраці з Форумом активно залучаються не лише знані українські та закордонні письменники й видавці, а й зірки спорту та шоу-бізнесу, представники різних гілок влади, громадські, благодійні та комерційні структури. Тому радо запрошуюю всіх вас відвідати цей форум хоча б тому, що там вражаючі емоції і хороші люди. Підтримайте те, що у нас найкраще. ■

Автор: Ігор Кордис (Verlen)

<http://juramax.com/profile.php?id=1218>

Форум видавців у Львові - книжковий ярмарок і Львівський міжнародний літературний фестиваль, найбільший український книжковий ярмарок та один з наймасовіших заходів подібного типу в Східній Європі. Головні експозиції розташовуються у Палаці мистецтв і біля палацу Потоцьких. Мотто: *Amor librorum nos unit* (лат. «Любов до книг нас єднає»).

XXI Форум видавців відбудеться 10-14 вересня 2014 року

Місце проведення: Львівський Палац Мистецтв.

Ціна за вхід: 10 грн.

Для дітей та пенсіонерів - вхід безкоштовний. ■

Глеб Руслан Юрійович Flamus

<http://juramax.com/profile.php?id=90>

країна: Україна
місто: Великий Бичків
вік: 29

За освітою біолог. За покликанням митець, малюю, пишу, фотографую, люблю читати фантастику та фентезі. Звичайна людина, яка народилась під знаком терези 18 жовтня 1984 року, з мальовничого міста Великий Бичків, що на Закарпатті України. ■

Поле

олія
#367

Білі лебеді

« В місті вже давно нема
Тих, хто плаче на світанку
Зупинись, не шукай
Не побачиш їх...»
Океан Ельзи «Поїзд чужа любов»

« Пойми мене
Я не такой как все, я видел ночь
Пойми мене
И, может, попытайся мне помочь»
Штиль «Город из песка»

Уривки...

Сиджу на березі неіснуючої річки. Її вода просякнута аметистами, рухається проти течії. Піниться, шумить навколо самотньої порожнечі, створюючи 3-D анімації неіснуючих предметів...

Пісок білим мереживом переплітався на старих долонях. Маленькі кришталіки кварцу погойдувались на маленьких ніжках. Пісок холодний, точніше без температури, від цього стає ще більш моторошно і самотньо, можливо і холодно? Де мені знайти вихід? ENTER

Шу-шу-шу...

Ти колись пробувала слухати тишу, закривши очі і розслабитись, а вона говорить до тебе солодкими символами, пестить твою уяву, малюючи на склові еротичні картинки смерті. Послухай.

Колись давно старенька бабка посадила чарівне яблучко, яке їй дав сивий Янгол. Бабуся викопала біля білої хатини ямку і вкинула в неї кілька зернин, які вона виколупала з отого яблука. Присипала землею і полила святою водою. Бабка померла, так і не побачивши дерева...

А воно виросло. Спочатку маленьким паростком дивилось на синє небо, а потім лише, з роками, зацвіло.

За бабку забули, забули її хатину, до якої приходили хворі. Нема бабки, нема і причин ходити до

Річка

акварель
#371

хати.

А хатина накопичувала злобу. Хатина зрозуміла, що не любили люди бабку, що бабка була їм потрібна лише тоді:

- ой лишенько моя корова нічого не їсть.
- болить зуб.
- в мого чоловіка болить живіт.
- а мій п'яниця.

Могила, де поховали бабку, заросла кропивою, а хрест давно згнив. Вікна на хатині перекошилися, викривилися від болю, від злості. В маленькій кімнаті, що служила бабці капличкою, під столиком з іконами лежить кішка. Вона така стара, як і бабка, і така мертва...

Коли прийшли ховати бабку, то вона злякалась і

сховалась під ліжку...

Люди пішли...

Кішка довго м'явкала і просила, щоб їй відкрили двері, та ніхто не чув її крику. Вона скрутилась калачиком біля дверей і заснула, їй снилась бабця, яка прийшла до неї і ніжно її гладила, а потім налила в тарілку молока. Та це був лише сон...

Кішка довго блукала будинком, шукаючи поживу та добрі люди забрали все, навіть занавіски познімали з вікон, а вони були такі прекрасні – білі в сині волошки та соняшники.

Порожньо...

Лише білі стіни...

Кішка довго сиділа на підвіконнику і чекала, можливо добрі люди не забрали все і знову прийдуть. Та добрі люди були добрими, вони не прийшли більше ні раз до бабчиної хатини.

Кішка зостарілась від голоду і навіть блиск очей і той потьмянів. Вона могла розбити вікно, чи спробувати відкрити двері, але вона любила бабку, дім, і не бажала його руйнувати...

Через розбите вікно буде вітер дмухати і приносити листя, пиліюку і грязь. Дощ буде заливати підлогу, а зимою намете снігу, а ще може залізти злодій, а кішці дім був дорогим – це все, що залишилось від її бабки...

Уривок...

Повернення до німого кіно, руки здіймаються до неба, та там лише сірі порожнечі лежать на піску і показують свої оголені ноги. Видихають мертве повітря, наповнене неоновим світлом та лотерейними білетами, і стає тепліше в грудях, але не на-

довго. Вдихаю нову порцію затхлого повітря, знайшов стару мушлю, потер рукою, очистив від крихт піску. Як важко, немов свинцеві краплини, впали вони до низу.

- Бух! Бух!

- Ду! Ду! Ду! – дмухаю в мушлю та у відповідь геометричний нуль.

Нуль. Звуки мертвими метеликами падають на пісок. Їхні трупики дбайливо засипає вітер тим самим піском, на який вони падали. Ніщо не може порушити тишу. Вічну тишу, мертву.

« ну ось я вже більше нічого не бачу.

Нічого не чую...»

Океан Ельзи «Вище неба».

Бабка жила серед дубового лісу. Біля

будиночка вона посадила жовтого звіробою, деревію, конвалію, арніку, шавлію, материнку та любисток.

Весною в саду зацвітала калина і бузина, а біля вікна шипшина і глід.

Бабка любила рослини; за те вони їй допомагали лікувати добрих людей.

Пройшло вже декілька місяців від похоронів бабки, а сліди від ніг отих добрих людей на клумбі ще залишились, як і поламаний біля дверей кущ горобини. Кішки вже не було... вона стала частиною будинку і лише під столиком для ікон залишилось те, що колись носило ім'я – «Принцеса»... будинок все пам'ятав, як прийшли добрі люди і повбивали курей. Пір'я літало по бабчиному подвір'ї, воно кружляло в повітрі і осідало на кущ любистку, на золотисті квіти звіробою... кров вперше полилась на землю, де бабка дарувала життя.

“Душа” пастель, папір. #4967

Земля закричала! Закричала трава, яка стала червоною, а біля старого дуба стояв янгол з вогняним мечем. Прийшов кінець Едему. Земля покуштувала крові. Того дня все зрозуміло – прийшла СМЕРТЬ! Бабка завжди говорила, що людям треба допомагати, що люди всі добрі, але подеколи про те ще вони самі не знають, але вони принесли за собою смерть!!! Будинок пам'ятає, як зривали із його стін картини, тарілки та верети. Як добрі жінки сварились на перинах! Вони навіть забрали стільці та стіл. Залишили лише ікони та столик на якому вони стояли, та бабчине ліжко, бо воно було старе і важке, йти до села було далеко...

Будинок наповнився порожнечою. Він вперше дізнався, що на землі існує слово – ЗЛО! Він скуштував кров, яку пролили на землю добрі люди і вона йому прийшла до смаку. Вона йому сподобалась.

Деревце росло і вперше зацвіло. Багато пташок, яких бабка годувала зимою зерном і салом, прилетіли подивитись на деревце, на його золотисті квіти. Пташки завжди прилітали до бабчиного саду. Вони пам'ятали, що бабка їх рятувала від голодної зими, і віддавала подеколи останній шматок чорного хліба, а коли припікали сильні морози, то ввечері відкривались двері і на порозі старенької хатини з'являлась старенька, згорблена сива бабця, тримаючи в руках лампу гасову, і:

- Залітайте мої пернаті помічники, погрійтесь біля мого вогню.

І пташки зграйками залітали до хижі. Бабка закривала двері, підходила до шпора, накидувала в нього сухі дрова і сідала на стілець, розкладаючи на стіл шматочки хліба, сала, печива, яке для них вона сама спекла та гарбузові насінини, а кожна пташка зависне перед бабчиними очима і легенько своїми крильцями здмухує сльози з посіченого обличчя, ніби цілючи, і сідала потім на стіл. Бабка дивилась на синичок, горобчиків, сойок, дятлів, очеретянок, снігурів, ворон, повзиків, і посміхалась. Її обличчя світилось від радості та любові. Пташки після вечері сідали на карнизи, спинки стільців, на скриню і починали дружньо співати. Їх спів заколисував, і бабка лягала на своє дубове

ліжко і засинала, а ранком, знову їх нагодувавши, відпускала на двір...

Та хоч бабка і померла, і не буде їх більше годувати зимою, та пташки все одно прилітали, сідали на стару грушу і дбайливо переглядали весь сад, кожен листочок, кожне деревце, шукаючи шкідників, а дятли з одудами очищали, як могли дерева від сухих гілок. Сад за це їм дякував і пригощав смачною малиною, вишнями, абрикосами, грушами...

Сад любив пташок бо їх любила бабка, бо вони любили бабку...

Уривок...

Темно, закриваю очі, рахую зірки: 1, 2, 3, 4...

Вони якісь не такі, далекі, очі болять і стікають по обличчю бурштиновими смолами. Запалив свічку, але нічого немає – немає світла. Лише темрява – густа і самотня куртизанка...

Проводжу долонею над неіснуючим полум'ям – обпікся...

Шкіра покрилась пухирями і кров'яними струпами, кров'яними...

Хрест тримався до останнього. Він мужньо витримав осінні дощі, зимові вітри та сніг. Весною болото і сирість, а літом пекуче сонце. Та хрест старішав, не те що колись – коли його поставили охороняти бабчину могилу, але вже тоді він був хворим – черв'ячки точили його хвойне тіло і грибок вже глибоко в'ївся в кожне волокно.

Люди були добрі і не поскупились бабці на хрест, дали «хороший матеріал».

Весною, яку він вже не пам'ятав - Хрест впав...

Впала остання ознака бабчиної могили. Будинок все бачив, та ніяк не міг допомогти могилі. Він сам помирав...

Уривок...

Очі болять від викуреного коньяку – навколо темно і гаряче. Відчуваєш, як пряний піт стікає тоненькими рівчаками по ногах, руках. Упріли навіть

яйці...

Будинок замерзав зимою, як і тоді, коли померла бабка...

Тоді була осінь, сира і холодна, лише звіробій ще тримався і його вогняні квіти боролись із непогодою. Бабка захворіла і лежала в ліжку. Вона була старенька, щоб хворіти, то була розкіш, яку тіло не могло собі дозволити, а біль сиділа біля ліжка і дошкуляла їй; то встромить ніж під лопатку, що в бабки аж дух перехоплювало, то гвіздки втикає розпечені в ноги. Бабка все терпіла. Вона все життя воювала із болем та смертю, а тепер вони прийшли самі до неї! Познущатись із старої.

Смерть страшна у своїй чорній сутані стояла біля її ніг і сміялась із бабки, показуючи свої гнилі зуби. Для кожного смерть різна, але до своїх ворогів вона страшна у своїй подобі!

Кішка дуже любила бабку. Вона їй приносила мишей. Вона знала, що бабка голодна, але не має сил, щоб підвестись і зробити собі їсти. Через відкрите віконце на кухні завівав вітер і дощ. Кішка декілька раз спускалась до села по допомогу та два рази її мало не загризли великі пси, а одного разу її хотів вбити палицею хлопчик, якому бабка спасла пів обличчя, яке він собі обпік праскою.

Кішка виходила на двір і стояла, трясучись своїм маленьким тільцем під холодним осіннім дощем, щоб просякнулось її хутро водою, яку бабка просила потрісканими губами...

Принцеса втискалась бабці в обличчя, щоб вона могла злизати з неї воду, а потім лягала їй на голову, бо сильно бабчина голова горіла, і боліла, і плакала. Кішка дуже любила бабку, але вона відчувала, що бабка помирає, вона бачила в бабчиних ногах смерть у чорній сутані.

Принцеса не спала ні вдень, ні вночі. Вона завжди була поряд, завжди біля бабки. Кішка з'їдала яйці від курей, а потім відригувала їх бабці в рот. Вона розірвала мішок із зерном і носила в роті пшеницю до курей, щоб вони мали що їсти. Стояла на дощі, а коли не було, то бігла до рівчака і занурювалась в холодну воду, а потім бігцем до хатини, до бабки. Принцеса чихала і ніс став гарячим, щось стисло

її груди, але вона любила бабку...

Вечорами вона сиділа біля столика, як колись бабка і дивилась оченятами, наповненими сльозами на ікони. Невже вони ЗАБЕРУТЬ ВІД НЕЇ БАБКУ?

А бабці з кожним днем ставало гірше. Одного ранку принцеса вся мокра принесла бабці води і

І

І

І

І

Найшла її мертвою...

Вона сіла їй на груди і довго втискалась худою мордочкою в зморшкувате, але лагідне бабчине обличчя. Лизала її ніс і плакала. Сльози маленькими перлинами стікали з її зелених очей на сіро-чорне хутро. Вона лапкою ніжно провела бабці по обличчю, ніби закривши її сині очі, лягла біля неї на ліжко. Навіщо тепер жити, якщо померла БАБКА?!!! Навіщо?!!

Так кішку і знайшли добрі люди, – лежачи на перині і поклавши свою голову поряд із бабчиною. Добрим людям потрібна була бабка, бо прийшов грип в село, і багато дітлахів лежали кидаючись в гарячці...

Принцеса злякалась добрих людей і заховалась під ліжко, а добрі люди потім закрили вікно на кухні і двері на великі висячі замки...

Добрі люди забрали потім все, навіть бабку. Кішка залишилась сама. Наодинці зі смертю...

«и лампа не горит

И врут календари

.....

И где-то хлопнет дверь

И дрогнут провода

Привет! Мы будем счастливы теперь

И навсегда»

Сплін «Романс».

Уривок...

Ти ніколи не шукав світла в темряві? Слів на чистому аркуші паперу, співчуття в німих стінах, зву-

ків в тиші, порядку в хаосі, правди в брехні, поезії в словниках, думок в зірках, любові там, де її нема?

Навколо нічого, лише білі стіни і підлога в шахмати. Біла кімната, вона не порожня, ніхто не бачить річки, що тече біля східної стіни, і білого піску. Мене питали, що я зробив із своєю рукою, та не повірили, коли я їм показав свічку, об полум'я якої я обпікся. Мене заставили одягтись, хоча в кімнаті закипає ртуть, яка впала зі стелі. Ніхто не бачить мушлі, старенької, із наростами. Вона так красиво шумить : шу-шу-шу...

Я люблю пити веселку.

В понеділок я пив з червоної чашки, у вівторок з оранжевої, в середу я наливав чай в жовту чашку, в четвер я брав зелену, в п'ятницю з голубої, в суботі із синьої, а в неділю я пив молоко із фіолетової чашки.

І ніхто мені не вірить, що яблуні вже майже 100 років, і що вона може говорити, а її плоди виліковують любов недугу.

Люди смішні...

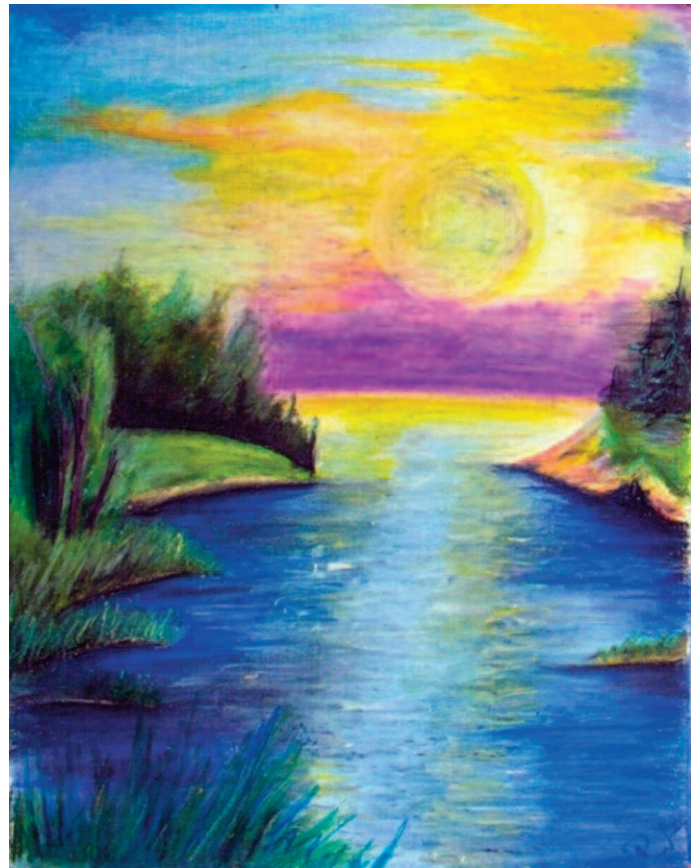
Вони змінилися...

Вони не розуміють, чому я плачу на світанку, вони думають, що мене щось болить, а я просто радуюсь життю, що дістав змогу ще разок побачити таку дивовижну красу. Коли сонце розриває небо золотими променями, коли горить, спалахує, оживає життя. Воно вливається золотисто-червоними хвилями в твоє тіло, коли природа співає, радіє народженню нового дня, як можна стримувати сльози? Як?

Якщо ти маєш ще один шанс повернути втрачене...

« і я відчуваю, як падаю в небо
Як падаю в небо і краю нема»
Океан Ельзи «Вище неба».

Будинок не пережив зими. Сніг провалився через дах до комори, а весною впала одна із стін...
Пройшли роки, але будинок ще дивився одним вікном із напіврозбитими шибками.

Річка

пастель
#370

Знову прийшли добрі люди...

Тепер вони прийшли не самі. Вони привезли із собою металічну смерть. Будинок бачив, як падали в траву сторічні дуби, як вирізали сад і пташки співали реквієм по деревах. Залишили лише одне дерево – яблуню, що бабка посадила перед своєю смертю...

Будинок відчув, як його почали розбивати! Він не любив добрих людей і вирішив вилити на них всю свою злість, яка накопичилась в ньому за ці всі самотні роки існування, але нічого не міг їм поганого зробити, навіть налякати, бо їх любила БАБКА! А він! Він любив БАБКУ!!!!

«Нет ни любви, ни песен
Кто ты теперь?
Чем дом твой стал?»

Умерший Храм,
Лишь тень покоя ищет в нем»
Catharsis «Зов зверя»

Уривок...
Тобі подобається темрява? Ніч?
А мені так
Тоді стає тихо і вільно. Яка чудова ніч, вона нічим
не прикрита, вона вільна, вона самотня...
Вона шукає тебе, і серед темряви починає пестити,
ніжити твоє тіло, осипати бузиновим цвітом і мар-
меладним маслом.
А ти любиш арахісове масло?
Я ні.
Я люблю мармеладне масло. Воно різнокольорове
і солодке...
А ще я люблю персики та яблучний сік.
А ти боїшся смерті?
Яблуна говорила, що смерті не потрібно боятись,
а потрібно боятись і втікати від добрих людей, бо
вони все вбивають, до чого торкаються брудними
руками.

«Ти втікаєш день за днем.
Ти бажаєш все віднайти
Та болить голова
Від побитого асфальту.
Неспокійно за вікном,
Але все чуже для тебе
Ти сидиш за столом
Дивишся на їхнє небо
Місто дихає для всіх,
Та тебе не помічає»
Океан Ельзи «Поїзд чужа любов».

Немає будинку та квітучого саду, лише велика бу-
дівля із ґратами на вікнах, та білими стінами...

Уривок...
Колись давно я дав бабці яблуко. Колись давно в
мене були два білосніжні крила... ■

м. Брно.
1 грудня 2007
#418

Балтійське море

акварель
#368

Пані

Лиш тихий дотик, ніжне слово
Розтопить ту шалено-зимну кригу.
Та в темряві, так в тиші, задзвеніло,
та дочитала Пані мою книгу...

десь там, там де нема тебе в гаю
вже птахи не літають, там лиш Сніги...
стою, посеред ночі на колінах і ридаю
порізаний на крихти німоти...

немов весняної грози,
чекаю я тебе та розумію,
що не пророниш ні сльози,
і твоє серце не зігрію,

і Пані плечі обіймає,
так холодно, самотньо, тихо, і вночі
чекати ранку, та не світає -
закрила Пані сонце на ключі.

м. Великий Бичків 2011
#373

Весковська Богдана Вікторівна

VeBo

<http://juramax.com/profile.php?id=1098>

країна: Україна

місто: Ремчиці

вік: 26

Народилася і живу в маленькому селі Ремчиці на Рівненщині. Закінчила університет в Рівному по спеціальності романо-германська філологія. Але доля занесла мене працювати в культуру. На даний момент працюю завідувачкою клубом в рідному селі і всіма можливими способами піднімаю рівень культури й моралі села. Найближчим часом планую переїжджати до Рівного. Пишу вірші з дитинства, бралася за написання прози. Після провалу першого роману на одному з конкурсів закинула це діло. Займаюся фотографією, вишиванням, інколи малюю. Дуже люблю кімнатні рослини й котів. Намагаюся брати з кожного дня лише позитивні переживання. ■

Двері

Потріскані, полушені від часу,
Дошки позбиті навхрест...
Я набираю форму вашу,
Коли втрачаю захист.

Німа стаю, холодна й безнадійна,
Гублю життєві сили...
Мене проходять дуже швидко й вільно,
Та я усіх простила.

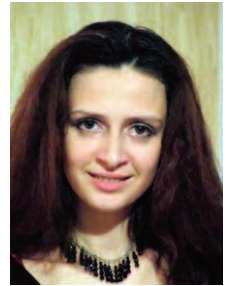
2008

#3593

Іванна Стеф'юк

Gorianka

<http://juramax.com/profile.php?id=1379>

країна: Україна

місто: Чернівці

вік: 26

Народилася 3 серпня 1989 в селі Кобаки, Косівського району Івано-Франківської області. Учасниця мистецького об'єднання «Поверх буденності», письменниця, літературознавець, журналіст. Видала збірку новел «З гостем за руку», працює над проектом «Казки старих Чернівців» (аудіоказки) та книгою казок «Чарівний ліхтарик». Захоплюється криміналістикою, клінічною психологією, моделюванням жіночого одягу, фотомодельною справою і писанкарством. ■

Чешу косу серед лісу,
Зразу й заплітаю,
Гострит зуби лютість лиса -
Д'собі не пускаю.

В моїм світі - я газдиня,
Сила у волоссі,
Пливе думка моя синя,
"Не спиняй ми", - просит.

Коник буйний мій від гриви,
Хоть і бистрі ноги,
Набирає хвоя сили,
Сивіє від того.

Чешу косу, чешу косу,
Туго заплітаю,
За собою силу нося,
Лиш не відкриваю.

#8764

Ярослава Максимів

Yaro_Mantyka

<http://juramax.com/profile.php?id=1372>

місто: Івано-Франківськ

вік: 21

Вивчаю польську і українську мову та літературу. Цікавлюся літературою, музикою, подорожую, ходжу по горах. ■

Знизу вгору: мої гори

Рецензія книжки Тані Малярчук «Згори вниз»

Гори... Які вони? По очах видно, що людина змалку дивиться на них, - так пише Таня Малярчук у повісті «Згори вниз». Вона подає нам свою візію Карпат – реального позначеного на картах місця із незвичними для більшості українців людьми, із міфом, вигадкою і грою підсвідомого. Можемо погодитися чи ні, захоплюватися або відкидати, але усе ж приймаємо такий створений, відкритий для себе і нас світ гір Т. Малярчук.

Карпати стали персонажем, який впливає на життя селян і приїжджих, населений вовками, дикими коштами і відьмами. Ці гори змінюють, заворожують, шокують, розкривають сутність людини і вже точно не залишають байдужим.

Дземброня, Смотрич, Несамовите, Піп-Іван – це реальні місця, де живуть люди і, як може видатися, справжня нечисть. Але кожен турист має для себе вирішити чи написане могло мати місце у реальному житті. Традиційна гуцульська міфологія відрізняється від міфологізму Т. Малярчук, скажімо,

Горопець вигадала сама авторка, а вовкулакою не могла стати жінка, проте відьмацтво, віра в духів і зв'язок з силами природи залишається у свідомості горян досі.

Карпати нетипові, але оповиті мороком містики і краси заворожують, захоплюють і змушують шукати у собі той погляд, в якому «видно, що ти від малої на гори дивишся¹». Ці гори не такі, як їх описують інші автори, а представлені під новим кутом зору – унікальні Карпати від Тані Малярчук для її читача. Відкривайте їх разом із авторкою і шукайте свої гори – знизу вгору. ■

¹ Малярчук Таня. Згори вниз // Малярчук Т. Божественна комедія. – Харків, Фоліо. – 2009. – С.93

Коханець для Марґарет

Рецензія книжки Марґарет Дюрас «Коханець»

Класика завжди в моді. Важко не погодитися, тому я вирішила написати про культову автобіографічну книгу відомої французької письменниці Марґарет Дюрас «Коханець». Для багатьох вона знайома, а хто не читав, той, беззаперечно, не пошкодує взявши її до рук.

Цей роман визнають вершинним твором у доробку письменниці, і, попри красномовну назву, акценти розставлені не лише на еротичних та любовних сценах, хоч вони і становлять значну частину роману. Зупинимося на деяких аспектах, які, на мою думку, можуть бути цікавими для читача.

По-перше, місцем дії став Індокитай – колишні французькі колонії. Ця екзотична для європейця територія зображена з точки зору французької жінки, яка виросла і подорослішала там. З одного боку маємо детальні описи природи, побуту і суспільного устрою в колонії, з іншого – ностальгію за втраченою, не побоююсь цього слова, Батьківщиною, яка позначилася на внутрішньому світі і, навіть, на зовнішності головної героїні.

По-друге, яскраво описане зіткнення двох культур – європейської та азійської. Читач практично не відчуває конфлікту між цими двома світами – вони існують окремо майже ізольовано, але тим не менш, між ними проходить межа, яку краще не перетинати. Та головні герої попри все творять своїми особами симбіоз азійського та європейського: вона французька жінка, яка виросла в Індокитаї, ці землі виточили по-азійськи тендітні риси її обличчя і тіла, вона сповнена толерантності й не схожа ані на французьку жінку, ані на китайку – зовсім інша, не здатна зрозуміти їх; вона злиденна бунтарка. Він, китаєць з Шолена, представляє вищі

прошарки суспільства, є спадкоємцем величезних батькових статків; він пізнав усю красу паризьких салонів, спізнав безліч французьких жінок. Саме їм випало перейти незрозумілий кордон між станами суспільства, між світами двох зовсім різних культур.

По-третє, М. Дюрас показує нетипову у традиційному розумінні родину, в якій панує ненависть, озлобленість, бідність, насильство та несправедливість. Образ матері представлено зовсім по-іншому, аніж ми звикли бачити його: вона викликає ненависть у доньки, яка так прагне любові.

Роман був екранізований у 1992 році режисером Жаном-Жаком Анно. Це саме той випадок, коли варто переглянути стрічку після прочитання книги. Фільм надзвичайно близький до тексту, режисер використав точні уривки з тексту книги, а пейзажі Індокитаю, зображення міст, незвичайних для нас будинків і людей допомагає якнайточніше уявити всю панораму зображених подій.

Через свою популярність «Коханець» М. Дюрас важко знайти у книгарнях навіть двадцять років після першого виходу книги – це вагоме підтвердження популярності роману. Тепер, сподіваюсь, знайти її буде ще важче.

Приємного читання! ■

автор: Ярослава Максимів

Аліна Голик

alina_golyk

<http://juramax.com/profile.php?id=225>

країна: Україна

місто: Біла Церква

Я народилася і виросла в місті Біла Церква Київської області. З дитинства, мабуть як тільки навчилася писати, почала складати й занотовувати невеличкі вірші та оповідання. Ще в школі мої дитячі твори друкувалися в шкільних газетах. Але з часом з'явилися різноманітні турботи і творчість відійшла на задній план. Закінчивши школу і вступивши в Національний авіаційний університет на біотехнолога, я відчула творчий дефіцит. Його я заповнювала читанням великої кількості книг українських класиків. І нарешті відчула, що в мене відкрилося друге дихання.

Тому активно писала вірші, деколи прозу, почала брати участь у літературних конкурсах і друкуватися.

Мальва

Самотня мальво білокоса,
Чому ростеш не під вікном,
Чому твої розкішні вії
Окутані журливим сном?

Навіщо свої пишні шати
Ти заховала в холодок?
А ти ж вінки квітчати мусиш,
А твоє місце – це ж садок!

Садок і тин, і сива хата,
Де від любові милий млів.
Так чом же сохнеш, біла панно?
"Він іншу під вінець повів".

#6000

Ой, стелись, барвінку!

Заплелися в коси
серпанкові роси,
Зелений барвінок
приховав квітки.
Чи мене кохає,
а чи виглядає
Милий мій, миленький,
чи забув таки?

Не соромся цвіту,
не ховай від світу,
Красень синьоокий
стебла молоді,
Не пускай розлуку,
бо це вічна мука,
Прожени погану
в ночі золоті.

Ой, стелися дзвінко,
молодий барвінку,
Свіжими листками
проклади стежки.
Милий хай кохає,
хай не забуває,
Я йому на щастя
плестиму вінки.

#3423

Бойчук Роман Іванович

debrian

<http://juramax.com/profile.php?id=135>

країна: Україна

місто: Івано-Франківськ

вік: 30

Народився 30.03.1984 в м. Долина, Івано-Франківської області. Одружений. Батько двох дітей. Проживаю та працюю в м. Івано-Франківську. Освіта: Київський міжнародний науково-технічний університет, спеціальність – правознавство. Публікації та інші здобутки: один із ранніх творів – «Легенда про святого Валентина» був надрукований в Коломийській газеті «Всевідо» 2000 р. 2004 р. – переможець конкурсу «Гойний бойко», с. Спас, Рожнятівський р-н, Івано-Франківської обл. Ось уже 5 років поспіль на сценах Долинського району місцевим театром-студією «Талант» будинку дитячої та юнацької творчості успішно ставляться інсценізації творів: гумореска «Маршрутка» та «Легенда про Осінь».

У 2010 році вищезгадану гумореску «Маршрутка» було надруковано в газеті «Анонс-Контракт».

З 2012 року регулярно друкуються вірші на сторінках літературно-художнього журналу «Дніпро».

З квітня 2013 року в програмі «Поезія зі спеціями» на хвилі «Телерадіокомпанія «Вежа» звучить низка віршів у авторському виконанні.

Готується до друку перша збірка інтимної лірики під назвою «Шал у стані ейфорії». ■

Німфи насолоди

Тремтить від біотоків насолоди,
Що пломенями кров гарячу рвуть,
Єство моє, чутливе від природи -
Пульсує, конвульсує, наче ртуть.

І руки рвучко так за простирадло
Вхопились, тіло стримавши на нім.
Воно ж пручалось; ввись неоднократно -
За летом ейфорійних диво-Німф.

Інтим-контакти всі здетонували
У вибухи: емоцій сплеск, оргазм.
В блаженство Німфи браму відкривали.
Летів туди релакс мій, мов Пегас.

2013

#1410

автор ілюстрації: Леся Гринько. Комп'ютерна графіка

Майстер-клас

Створення прикрас з полімерної глини

Ретельно розім'явши полімерну глину, катаю ковбаску діаметром 7 мм та нарізаю її на ту кількість шматочків, яку кількість квітів планую зробити, далі буду з цих шматочків робити капельки, як на малюнку, також тут зображені інструменти, які буду використовувати. ■

Протикаю капельку шилом наскрізь, як показано на малюнку. ■

Від отвору роблю надрізи десь до середини капельки (кількість надрізів відповідає кількості пелюсток). ■

Інструментом, схожим на маленьку ложечку, формую пелюстки. ■

Щоб загострити пелюстки заціплюю їх краї. ■

6

З апікаю квіти в металевому лотку, щоб більш рівномірно прогрівались вироби та зайвий раз не випаровувався у повітря пластифікатор, який вважається токсичним, відкриваю лоток на балконі, при цьому стараюсь затримати дихання. Квіточки в лотку мають не торкатися одна однієї (бо злипнуться) і не торкатись металевих поверхонь (бо пригорять), тому я підстилаю папір. ■

7

З апікаю у електропічці, вмикаю лише верхній тен та грію 8 хвилин, іноді після охолодження глина кришиться, коли її пошкрябати нігтем (особливо це характерно для перламутрової глини), тоді я ставлю на 5-8 хвилин ще раз. ■

8

9

Р облю ще квіти трохи меншого розміру та іншого відтінку, і готуюсь збирати в одне свої вироби. На фото зображено все, що я планую використати. ■

Н изаю основу для прикраси на шию та для браслета. ■

10

З а допомогою гарячого клею з пістолета, фурнітури та великих намистин готую основи для кулона та персня. ■

12

З а допомогою гарячого клею обліплюю основу для кулона квітами та намистинами. ■

11

К віти на кулон буду кріпити за допомогою клею, тому намистину в серединку кожної квітки вставляю за допомогою біжутерного дроту, який закручую ззаду квітки так, щоб намистина не випала. ■

Цікаво

Полімерну глину можна також варити на плиті. Формула вираховується, виходячи з об'єму виробу: 3 хвилини + по хвилині на кожен міліметр товщини виробу. Тобто, якщо ваш виріб має товщину 1 сантиметр, то його потрібно варити 13 хвилин. Перед тим, як опустити виріб у воду, треба зменшити до мінімуму газ, але щоб процес кипіння продовжувався. При цьому недоварити виріб, як і недопекти, можна (виріб при цьому стає крихким), а ось переварити неможливо. Це пов'язано з тим, що при запіканні всередині виробу підвищується температура і при виході за межі 130 градусів він починає плавитися або обуглюватися, утворюючи токсичний дим, а в киплячій воді температура постійна – 100 градусів. Мінус: посуд, в якому варилося полімерна глина, не можна вживати в харчових цілях. ■

13

14

Так само кріплю квіти на сережки і на перстень. ■

15

Браслет робиться таким чином: для нього я використовую квіти, в які ще не вставлені серединки, беру заготовлену основу для браслета з нанизаних намистин і за допомогою більш тонкої мононитки вплітаю квіти між намистинами, квіти кріплю, протягаючи нитку через отвір в серединці, нанизую намистину і протягаю через цей отвір назад, таким чином серединка квіточки і тримає саму квітку, але треба слідкувати щоб отвори не були надто великими, бо в процесі носіння квітки можуть відпадати. ■

16

Все, роботу закінчено. ■

Майстер клас підготувала:

Валентина Фірсова

trali-vali

<http://juramax.com/profile.php?id=1307>

Молодковець Максим

Kot_Jara

<http://juramax.com/profile.php?id=199>

Народився 16 серпня 1989 року. У дитячий садок не ходив, виховувався самостійно, доки батьки були на роботі. У віці трьох років чудово малював калюжі на папері і гарно замішував земляний кисіль. Коли виповнилося шість, пішов до школи, уже вмів писати каракулі і знав деякі букви. Що характерно, не був закоханий в Ольку (однокласниця-відмінниця), яку любили всі хлопці, подобалась інша дівчина. Період з п'ятого по сьомий клас можна відзначити поїздкою в Артек. Починаючи з 2002 року на тілі почало з'являтися додаткове волосся (8 клас), тому з'являлися нові захоплення, пов'язані зі спиртним, тютюном та дівчатами. Цей етап життя не ніс за собою позитивного підґрунтя, хоча школу я закінчив успішно. У віці 17 років поступив до полі-

технічного інституту. Перші чотири курси пройшли подібно до попередніх років, до них додалися філософські роздуми про будову світу, людину, її місце у цьому світі. Просуванню роздумів допомагати курильні суміші та солі для ванн. П'ятий та шостий курси я провів у гармонії з собою та навколишнім світом, як результат цього почали з'являтися поетичні твори. Зараз працюю, расту, пишу, живу, чого і всім бажаю. ■

Другу

А пам'ятаєш, милий друже,
як ми колись давно жили,
не пропускали ні калюжі,
води так спокій нас манив.
Ми знали їхню глибину,
з сусідніх в більшу воду гнали,
канали рили під мости,
порти на суші будували.
Коли машини проїжджали,
вся праця наша пропадала,
але на цьому не здавались,
усе по новій розвивали.
З паперу кораблі пускали,
їх називали подруг іменами.
Машини дамби руйнували,
дівчата будували з нами.
Дощі вщухали, сонце гріло,
під небом разом ми росли.
Наш одяг сохнув, сохла шкіра,
із днем дорослішали ми.
З дівчатами не дамби ладнували,
стосунки намагалися звести.

Але все бігали, все грали,
проблеми просто підросли.
Торкались до життя дорослого,
його боялися ми результатів,
вже знали, буде нам непросто,
коли від мами очі почали ховати.
Розбиті вази стали дрібницями,
їх замінили розбитими ногами.
Не щоденники з одиницями,
а на тілі відмітки, шрами.
Школа, інститут, хтось в солдати,
медалі та листи похвальні.
Незмінними були стільці та парті,
а також смак їжі з їдальні.
Кава ставала усе смачнішою,
з димом була іще ліпшою.
Іра в класі була найгарнішою,
тепер дитину виношує.
Згадай, як ховались в підвалі,
кого любили признавалися.

Наркомани там жили п'яні,
слухали в темряві і боялися.
Скільки разів в небо змія пускали, -
я пам'ятаю, двадцять чотири.
Ми разом з ним увись підлітали,
ніби у нас теж виростили крила.
З того часу минуло три президенти,
вісімнадцять балконів щодня.
Стали друзями опоненти,
друзі стали, як друга рідня.
Хтось забувся, когось втратили,
пам'ятали ми один одного точно.
Ігор поїхав в Ірак по контракту,
Юлька його вчиться заочно.
Сумую іноді за минулим дуже,
ким я став, яким колись був?
Пам'ятаю усе, милий друже,
а кажеш ти, що я вже забув.

#1905

Аня Крисенко

Anabel

<http://juramax.com/profile.php?id=164>

країна: Україна

місто: Київ

вік: 17

Якщо вірші - це злиття думки і звуку, то живопис - це втілення мистецтва в найпрямішому сенсі. Намалювати можна все: звуки і думки, запахи і навіть смаки. Зовсім інша справа - ЯК це намалювати. Я малюю так. Але за 12 років, протягом яких я малюю, з кожним днем в мене виходить все краще. Відточую і вдосконалюю свої стилі і техніку. Мені подобається, що часом люди бачать зовсім не те, що я хотіла передати, а щось інше, своє. Таким чином я відчуваю себе творцем інших світів, для кожного різних і по-своєму цікавих. Мене звати Аня Крисенко, мені 17 років і я пишу картини пензлем, що зростає від самого серця, на полотні людських уяв. ■

Погляд

акварель, туш
#1048

#9058

Глеб Святослав Юрійович lord_Negal

<http://juramax.com/profile.php?id=61>

країна: Україна, Закарпатська обл.

місто: смт. Великий Бичків

вік: 25, водолій

Займаюся моделюванням вітрильників, графікою (туш, олівець), різбленням дерева, відео- та фото-монтажем. Захоплююся реконструкцією (середні віки), альпінізмом, геральдикой, готикою, фентезі. Люблю читати, грати в інтелектуальні ігри, ходити в гори, фехтувати. ■

Вампір

туш, акварельний папір
15x21 см
2011р.
#126

Час

туш, папір
10x15 см
2012р.
#891

"Чорний" корабель

дерево
довжина: 36,5 см
2007р.
#137

Вікторія Мазур

Victoria

<http://juramax.com/profile.php?id=212>

Маленька дівчинка мріяла про велике щастя. Якщо колись вона вирішить написати про їхню довгу дорогу до заповітного «Тепер можете поцілувати дружину», то вийде кілька товстеньких книг про пригоди і подорожі через кордони, розлуки і зустрічі на старовинних вокзалах, про сльози розпачу і сльози радості, про найкращого в світі чоловіка.

Маленька дівчинка мріяла про великі звершення. Їй довелося побачити багато чудес. Вона навчилася творити дива влас-

норуч. Вона стояла в лавах Світла. Вона стояла в лавах Темряви. Вона навчилася захищати і нападати.

Маленька дівчинка мріяла стати великою письменницею. Щоб її твори друкували на пропахлих типографічною фарбою аркушах, щоб від прочитаного в читачів залишались яскраві враження. Вона хотіла розказати про свою сутність, про неймовірні світи, яких люди просто не помічають, про Добро і Зло, і про неймовірну силу в кожному з нас.

Тепер вона виросла, і їй дуже приємно, що ви це читаете. ■

Там де зустрілись я і ти

Як хочеться вернутися туди,
На цей раз остаточно і назавжди,
Де ми були не писані, а справжні
І не боялись каламутної води.

Як хочеться зібратись і піти...
Туди, де ти так довго був один,
Мов передітий в форму паладин,
Улюблений обранець Темноти,

Де ти навчив мене іти через світи,
До щастя готуватись, як до бою,
Тримати цілий світ над головою,
В якому завжди разом я і ти.

Як хочеться зібратись і піти...
Нам не потрібні громіздкі валізи,
Ми не візьмем мобілки і сервізи.
Там не будують вишки і мости,
Там, де зустрілись я і ти...

Лютий 2013
#2567

автор ілюстрації: Леся Гринько. Комп'ютерна графіка

Посібник при вранішній амнезії

Отже ви проснулись вранці, злізли з ліжка і зрозуміли, що не пам'ятаєте ні хто ви, ні де ви. Що ж, таке буває з усіма. Допомогти в такій ситуації може дедуктивний метод (що таке дедукція подивитесь у словнику, коли згадаєте, де він у вас лежить). Ним ми і спробуємо скористатись.

По-перше, якщо ви розумієте, що тут написано, то ви, ймовірно, знаходитесь в Україні.

По-друге, підійдіть до будь-якого дзеркала та добре розгляньте своє відображення. Якщо у вас бліда шкіра і червоні очі, то можливі два варіанти. Перший – ви вампір. Другий – ви студент після сесії. Якщо ж перший варіант здається вам більш вірогідним, то ви ще й фанат саги «Сутінки» або

серіалу «Щоденники вампіра». У випадку, якщо ви ніколи не чули про такі фільми, ви справді вампір. В такому разі вам слід дочекатись вечора та йти на полювання, щоб втамувати жагу крові, а поки день, спробуйте поспати, щоб та сама жага крові не так мучила.

Якщо ж ви все-таки студент, то чекати вечора не варто. Спробуйте вийти з дому та купити в магазині щось, що можна з'їсти. Якщо ви студент не першого курсу, то нагадую, що люди іноді їдять щось крім вермішелі швидкого приготування.

Якщо ж у вас бліда шкіра, червоні очі, на носі слід від окулярів, на пальцях мозолі, а на пучках загрубіла шкіра, то ви програміст або геймер. В та-

кому разі озирайтесь навколо, якщо бачите кольорові стікери з написами на кшталт «включи мікрохвильову – розігрійтеся рис», то у вас є турботлива дружина, яка поки що вас не покинула. Якщо ж стікери втратили колір та відповідали, то дружина вас все ж покинула, а рис в мікрохвильовій вже розігрівати не варто. Тепер вам треба зібратись з силами та розвідати квартиру, з часом ви знайдете пральну машинку, пілосос чи навіть кухню.

Якщо шкіра біла, очі червоні, слід від окулярів на носі і руки в чорнилі, то ви або письменник, або вчитель. В будь-якому випадку розраховувати на пральну машинку і пілосос вже не варто.

Якщо у вас рожева шкіра і два-три підборіддя, то ви чиновник. Якщо десь в кімнаті розривається від дзвінків мобільний телефон, то ви спізнались на роботу. Спробуйте відповісти на дзвінок, якщо вас запитують, чи приймаєте ви сьогодні, то вітаю – ви начальство, сміливо можете казати, що зараз приїдете і не приїжджати ще години зо три. Будьте впевнені, в коридорі перед вашим кабінетом такий аншлаґ, що й Мадонні не снився. Якщо ж з трубки вам кричать щось про догану або звільнення, то ви кабінетний планктон і на роботі чекає вас саме догана або звільнення.

Якщо ж ви розумієте цей текст через слово, ваша рідна мова-суржик, а в голові крутяться вірші Чехова, то за вікном у вас Межигір'я і за вас вся країна дякує жителям Донбасу. В такому разі йдіть в свою адміністрацію та продовжуйте кивати головою «зарази реформ». ■

Весна 2011
#2168

www.juramax.com